

"בוקר טוב אדון פידלמן". תסריט מאת: ארז קו-אל. במאי: יוסי מדמוני.

1. פנים. סדנה. יום.

בחור צעיר הולך ברחוב הומה, שילוב של בתי עסק קטנים, בתי מלאכה ואנשים קשי יום עם צעירים מחוספסים. הבגדים של הבחור ישנים, הז'אקט השחור שלו מעט קטן עליו והתספורת מיושנת משהו (אם חשוב לדעת נוסח וודי גאתרי, ששיר ישן שלו גם מלווה את הסצנה). הוא בשנות העשרים לחייו ועל גבו תרמיל ישן. הוא מביט ימינה ושמאלה, מחפש. חולף על פני מצבור של ארגזים. עם ירקות, קורא לעבר בעל הבית.

בחור

צריך מישהו?

התשובה כנראה שלילית כי הוא ממשיך ללכת בלי להיעצר. בדרכו הבחור חוטף זית מדוכן.. וממשיך. את הגרעין הוא יורק על שמשה של רכב חונה, חוטף חזרה את הריקושט. רואה בחורה יפה, הולך אחריה. לא ברור אם זה ממילא הכיוון שלו. יש איזה רעש מאחוריו, הוא מסתובב וממש מביט למצלמה מקרוב.

2. פנים. סדנה. יום.

יעקוב פידלמן, 70, בבגדי עבודה כחולים, זיפי זקן בן יומיים על פניו, משפץ כורסת עץ עתיקה ורעועה. הוא מרוכז. העבודה ממלאת אותו. הוא מתקן ביד אומן את עיטורי העץ, משייף, מנקה, מחייה. זו עבודת נמלים, עבודה כירורגית, מאוד מדויקת. רק הוא והכורסא קיימים באותם רגעים, אט אט היא חוזרת אל החיים. (אם מתחלים בתהליך שיחזור של כורסא הסצנה הזו יכולה להיות השלב האחרון במהלך) בהדרגה חוזר העולם לפריים – מוסיקה קלאסית מתנגנת ברקע מתחנת רדיו.. נחשף החלל - סדנת נגרים צפופה ועמוסת רהיטים עתיקים. בחזית מכתבה משרדית גדולה מאחוריה יושב **מקסים מלמוד**, 70, גבר נאה, לבושו מוקפד, חולצת כפתורים מבליטה כרס מכובדת. הוא מדבר בטלפון בקול חרישי.

מלמוד

נו באמת ג'ורג', בשביל זה התקשרת? ... לא לא, זה בכלל לא למשא ומתן.. שלושים וארבע, מילה אחרונה שלי.. ושש? חכה רגע..

מלמוד מסיט מעט את השפופרת, מפברק התייעצות עם פידלמן.

מלמוד

מה אתה אומר יעקב? הוא רוצה שלושים ושש.. (הפסקה) אתה בטוח?(הפסקה) מה שתגיד... (חוזר לטלפון) בסדר, 35... רק כי יעקוב הסכים, שודד, אבל אתה משתתף איתי בהובלה. סגור.. די סגור, חתום. 35.. בסדר גמור.. בסדר, גם אתה...

כשהוא מסיים את שיחת הטלפון שלו, הוא מדליק לעצמו סיגריה, מעשן וחיוך גדול של סיפוק על פניו. הוא משתהה רגע ופונה אל פנים הסדנה, שולף בקבוק קוניאק וכוסיות מארונית המכתבה. פידלמן עובד, אינו מבחין בשום דבר, הוא נמצא בעולם משלו. מלמוד ממתין, אינו מפריע לו.. לתוך פיסת החיים הזו נכנס הבחור מסצנת הפתיחה. הבחור נעמד (או אולי כבר עומד, מבלי לראות את הגעתו) מחוץ לסדנה ומביט בבחורה היפה שנכנסת למקום, ואז נעצר על פידלמן העוסק בכורסא שלו שבכלל לא מבחין בה למרות שהיא עוברת שוב סנטימטרים ממנו. משהו באיש המבוגר הזה מושך אותו, מסקרן אותו.. פידלמן אינו מבחין בצעיר, מלמוד כן. הוא שולח בו מבט. מלמוד אופף את הבחורה בדיבורים יפים (שאינם נשמעים אך מוחשיים על פי תנועותיו) מציג בפניה את הסחורה ומעניין אותה..

הבחור הזר ממשיך ומתבונן בפידלמן, העוברים ושבים עוקפים אותו בדרכם על המדרכה. פידלמן ממשיך עוד רגע לעבוד ואז נעצר. בוחן את עבודתו, מרוצה. מלמוד מהנהן בהערכה. כעת הוא יכול לפנות לפידלמן.

מלמוד

הוריד עשרה אחוז..

פידלמן עדיין מלא בעבודתו, מביט בכורסא. מלמוד מביט גם הוא.

מלמוד

(כשהוא חוזר לשולחנו) כואב הלב למכור דבר כזה..
(לבחורה, שאולי בכלל לא בפריים) זה משהו, הה?

קאט ל – שניהם ליד השולחן. מלמוד מתחיל למזוג להם. פידלמן כשהוא לא עובד הופך ברגע לאיש שונה.

פידלמן

מה עם הדרעק מהבנק?

מלמוד

שבוע הבא.. אדון צדיקוב עכשיו עושה חיים בתורכיה,
עם השמנה מהטלר, זוכר? זאת עם המחשופים..
אישתו חושבת שהוא בכנס כלכלי בהרצליה..

פידלמן צוחק צחוק מאולץ במקצת. מלמוד מגיש לו כוסית. הם מחווים תנועת הרמת כוס קטנה ושותים כשהבחור הזר מביט בהם.
מלמוד מסיט את מבטו אל עבר הבחור. זה מהנהן לעברו בנימוס. מלמוד משיב לו הנהון וחיוך.
פידלמן מבחין בשניים, מבטו אדיש.

3. פנים. סדנה. יום.

הבחור הזר מטאטא את הסדנה, עושה זאת לאט אך בקפדנות. פידלמן עובד על רהיט נוסף.
מלמוד איננו. הבחור מביט בפידלמן העובד. פידלמן מבחין בכך, מביט בו. הבחור מחייך לעברו.

פידלמן משיב לו מבט זועף.. הבחור מיד שב לעבודתו. מלמוד מופיע בפתח הסדנה, שקית ובה סנדוויצ'ים בידו. הוא ניגש אל המכתבה. מוציא אותם. הבחור נועץ בו עיניים, אבל ממשיך לטאטא.

4. פנים. סדנה. יום.

מלמוד והבחור יושבים בסדנה ואוכלים סדנביצ'ים תוניסאיים. מלמוד יושב מאחורי המכתבה, הבחור על כיסא בפניה. הוא טורף את הסנדוויץ' ברעבתנות של יותר מרעב רגיל.

מלמוד

לא ידעתי אם לשים חריף..

הבחור שפיו מלא מסמן שהכל בסדר. דלת השירותים נפתחת ופידלמן יוצא. שוטף ידיו בכיור. מלמוד מציץ בשעונו.

מלמוד (לפידלמן)

שבע דקות וארבעים ואחת שניות..

פידלמן מחווה תנועת ביטול ומצטרף אל השניים. הוא שולף סנדוויץ' מהשקית. מלמוד מוזג לו יין.

מלמוד

קבעתי לך תור שבוע הבא אצל דר' רייכמן..

פידלמן

לא צריך שום אייכמן..

מלמוד

באולימפיאדה רצים אלפיים מטר בזמן שאתה משתין..

הבחור הצעיר מגניב חיוך. פידלמן שולח בו מבט.. החיוך נמחק.

פידלמן (פונה לבחור)

כשאתה מסיים לאכול תשטוף פה. בלי אוקונומיקה
בלי כלום רק מים..

הבחור מהנהן.

מלמוד

(מסביר) הוא לא אוהב אוקונומיקה..

קאט להעמדה חדשה –

אנטון מנקה במגב בחזית, מגיע לשולחן, מביט שהם לא רואים ולוקח משהו משאריות הסנדוויצ'ים. ברקע מלמוד ופידלמן ליד כמה גרוטאות.

פידלמן

(למלמוד) צריך לעשות מבצע, לזרוק מפה את כל האלטע זעכן שיהיה מקום לסחורה של ג'ורג'.

מורה על פסנתר ישן, רעוע, עלוב מראה העומד במרכז המחסן בין רהיטים שונים וישנים.

מלמוד

בידיים של אומן זה יהיה בונבון..

פידלמן

(בוחן את הפסנתר במבטו) כולו רקוב.. בכמה?

מלמוד

גרוש וחצי... זקנה מפרופסור שור, עברה לבית אבות..

פידלמן מחווה תנועת ביטול.

מלמוד

(מרים הדום ישן מהמערום) את ה"הופמן" הזה אני אקח הביתה..

פידלמן בוחן את הרהיט בבוז.

מלמוד

(צוחק) קצת בורגנות לנשמה... מה רע?

פידלמן מחווה תנועת ביטול.

5. חוץ. מאחורי הסדנא

הבחור שופך למכולה פח זבל. זו החצר האחורית של הסדנא. משהו קטן נופל מחוץ למכולה והוא מתכופף, מרים אותו ושם במכולה. אולי הוא רואה שם מאוורר קטן ומניח אותו בצד, מוחבא.

6. פנים. סדנה. דמדומים.

הבחור חוזר לסדנה, מביט - תחושה של סוף יום. מלמוד מסתרק, מולו גב אל גב פידלמן פושט את בגדי העבודה. נותר בגופיה, עליה הוא לובש חולצת כפתורים. הבחור הזר ניגש אל השניים. זו הפעם הראשונה שקולו נשמע.

בחור זר

אדון פידלמן סיימתי, צריך עוד משהו?

פידלמן מניד לשלילה.

מלמוד

להתראות אנטון...

אנטון

(נעצר) לבוא מחר?

מלמוד

תבוא, נראה אם יהיה משהו..

פידלמן מביט בו בחוסר שביעות רצון אבל לא אומר כלום. אנטון פונה לצאת. פידלמן מהמהם משהו לא ברור. מלמוד קורא אותו.

מלמוד

נצטרך אותו ניקח, לא לא..
(לוקח מצלמה דיגיטלית שמונחת שם)

פידלמן עדיין נרגן. בוחן ידית פגומה של כורסא..

7. חוץ. מחוץ לסדנה. לילה.

רחוב מסחרי וקטן בשכונה דרום תל אביבית ישנה. כמה צעירים בז'אקטים חולפים על פניהם שקועים בויכוח.. המצלמה נותרת על מלמוד ופידלמן שבאמצע שיחה..

פידלמן

אני לא רעב.

מלמוד

חבל, מסעדה טובה..
(כשפידלמן לא עונה מנסה שוב) תפתיע אותו, הוא ישמח..

פידלמן

לא רעב.

מלמוד מתעסק במצלמה דיגיטלית קטנה. מצלם את פידלמן סוגר את הסדנא. פידלמן מחווה תנועת ביטול. פידלמן מוריד תריס מתכת המכסה את החזית, מעליה כיתוב אדום וישן: "פידלמן ומלמוד רסטוראציה וריהוט עתיק מאז 1966". פידלמן מתחיל לצעוד, מלמוד מביט בו לרגע ופונה לדרכו. הם הולכים כל אחד לכיוון הנגדי.

8. פנים. אצל הפולני. לילה.

זהו קיוסק בירה שכונתי וישן. ארבעה שולחנות בפנים, ארבעה בחוץ והפולני, 76, מוזג בירה ומגיש. עוד בחור צעיר, נראה עם פיגור כלשהו, מנקה שולחנות ולוקח הזמנה מאחד מהם.

מוסיקה ישראלית משנות ה 70 מתנגנת. על השולחנות – בינם לבין משטח פלסטיק שקוף שמונח על כל שולחן - יש צילומים ישנים של העיר ושל המקום שהופכים כך לחלק מהשולחן. פידלמן יושב לבדו מאחורי אחד השולחנות, לוגם בירה קרה ואוכל מנה כלשהי. הפולני ניגש אל פידלמן, אוסף את הכוס שלו. תחושת בדידות. פידלמן מרים לרגע את ראשו ומבחין באנטון היושב שם מאחורי אחד השולחנות עם בחורה עם לוק של בית ספר לאומנות. אנטון, לא מודע לנוכחותו של פידלמן. הבחורה קמה מהשולחן של אנטון כשהיא מתעסקת עם הפלאפון שלה, עוזבת בלי לומר שלום או להביט. מסתבר שהם בכלל לא ביחד. פידלמן מחייך לעצמו חיוך קטן. חוזר לאכול בבדידותו.

9. פנים. מסעדה איטלקית. לילה.

מלמוד ונח, 35, גבוה ורזה בחליפה שחורה, יושבים זה מול זה במסעדה איטלקית קטנה והומה. פסנתר מנגן משהו קלאסי. אנחנו נכנסים אליהם כשהם צוחקים בכל ליבם, ממש מתפקעים מצחוק, ככה הם זמן מה.. עד שנרגעים. נוח מוזג יין לכוסות.

מלמוד

אז מה קרה שזכיתי בכבוד?

נוח

משהו צריך לקרות?

מלמוד לא עונה. מחייך.

נוח

האמת שיש... אני מועמד לשותפות במשרד.
זזה נראה טוב הפעם..

מלמוד נעצר, מביט בנוח. חיוך ענק מתחיל להתפשט על פניו. הוא נשאר כך רגע ממושך מביט בנוח ומנשקו על לחיו בחוזקה. נוח מחייך.

מלמוד

סיפרת כבר לאבא?

נוח

(מניד את ראשו לשלילה)
עד שזה לא קורה...

מלמוד

שטויות.. דבר אתו. הוא ישמח..

מלמוד מרים כוס. הם שותים לחיים. נוח שותה קצת, מחליט לשתות את כל הכוס. לוקח נשימה.

נוח

זה ייתן לי קצת נשימה.. עכשיו עם התינוק, בכלל.
אולי אפילו אני אוכל לשים בצד קצת כל חודש.

מלמוד

לשים בצד זה טוב, אבל לא להיות עבד לעתיד...

נוח

עתיד נהיה הווה.. היום, משהו הכי קטן קורה?
מכונת... בריאות, חוה.. כל דבר, פוף..אין לי מאיפה.
עורך דין, אבל כל חודש אנחנו על הקצה..
(לוקח נשימה,מנסה להירגע)
ברגע אחד, אפשר לקרוא לי למשרד ולומר לי שלום.

מלמוד בוחן את פניו בשתיקה. יש תחושה שהוא היה מלטף אותו אם היה יכול.
נוח אוכל. מלמוד רק מביט בו.

אופציה –

חיתוך לפולני. פידלמן טורף את האוכל מהצלחת (אנטון כבר לא ברקע)

חזרה למסעדה –

מלמוד לוקח פלפל חריף.. עושה פרצוף שזה חריף לו..

מלמוד

אבא שלך רצה לבוא אבל היה לו איזה משהו.

נוח

בירה אצל הפולני?

מלמוד מגניב חיוך. נוח מנצל לשנות נושא.

נוח

חשבת קצת על העניין עם ולדמן?

מלמוד נעצר, מביט בנוח.

נוח

אם זה מעניין אותך אז אנחנו צריכים להתחיל לפעול.
זה לא שיש את כל הזמן שבעולם..

מלמוד מחייך חיוך רחב, אבל עצוב מעט.

מלמוד

כבר אתה קובר אותי?

נוח

אני לא רוצה שתפספסו. ולדמן לא יהיה בעירייה לנצח.

מלמוד

אתה יודע שאני זה לא העניין.

(טועם משהו, עושה פרצוף של 'לא רע', מציע לנוח עם מזלג)

נוח

(טועם מהמזלג של מלמוד)
 אבא יעשה מה שתגיד לו. כל החיים אתם עובדים כמו
 חמורים. די... מגיע לכם כמה שנים של שקט.

מלמוד

אז לך לאבא שלך.. דבר אתו.. כל הזמן דרכי. דרכי דרכי.
 (מרכך את קולו מההתפרצות המפתיעה)
 דבר עם אבא שלך ואני אעזור לך.

המלצר מגיע עם שתי מנות פסטה מעוצבות עם עלה ירק מסולסל.

מלמוד

זה אתה עשית את זה?

מלצר

(מתבלבל) מה? עשה את זה השף שלנו..

מלמוד

כי זה קצת דומה לך.. התלתלים פה.. והזקנקן..

המלצר מתבלבל. נח מחייך.
 ?? - קאט ל – המלצר שר להם אופרה.

10. חופי רחוב עירוני. לילה.

מלמוד צועד ברחוב הקטן, מתרחק מן המסעדה. הוא קצת כבד ואיטי לאחר הארוחה המשובחת.
 הוא מביט בשעונו וממשיך.

11. פנים. דירה מלמוד. לילה.

מלמוד יושב בסלון דירתו על ספה זוגית. זה סלון ישן (הרבה פריטים משופצים מהסדנה) אך
 אלגנטי, מתעסק במצלמה הדיגיטלית. על שולחן הקפה בקבוק קוניאק איכותי ושתי כוסות.
 במערכת מתנגן תקליט פולק ישן, מלמוד יושב כך, מידי פעם לוקח לגימה מהקוניאק או שאיפה
 מן הסגריה המונחת במאפרה. לפתע הוא מתחיל לשיר עם התקליט.
 אל הסלון, נכנסת מפנים הדירה, דמות נוספת, קלריס, 34, לא יפה במיוחד אך סקסית, בחצאית
 שחורה עד הברך ונעלי עקב. בהתחלה לא רואים אותה, היא מאחורי מלמוד.. מלטפת את כתפו.
 היא מתעטשת בחוזקה.

מלמוד

לבריאות. מצוננת?

קלריס

אל תדאג, אני לא אדביק אותך זה אלרגיה.

מלמוד

או, האלרגיה! האביב הגיע...

מלמוד מתעסק במצלמה.

קלריס

חדשה?

מלמוד

היא לא עובדת. כל הזמן אומר לי שאין מקום.

קלריס

אז אולי אין לך מקום.

קלריס מתיישבת לצידו ומתפשטת כך ביום יומיות בעודה יושבת.

מלמוד

יש מקום. יש מקום, שתי תמונות צילמתי. יש מקום.

שתיקה. היא מניחה את החזיה לצידה. הוא מניח את המצלמה על הספה

מלמוד

מצלמה מחורבנת. נוח אומר שזה אשמתי...

אה.. משהו פה נדלק... לא יודע מה עשיתי..

היא שולחת יד מתחילה ללטף את פניו, ביד השניה לוגמת מהקוניאק. הוא מביט בה, נרגע מעט.

מלמוד

הוא הולך לקבל שותפות במשרד, נוח.

קלריס

(עושה פרצוף מתרשם בשבילו) מזל טוב.. אז למה

אתה עצבני?

מלמוד

לא עצבני. אני עייף. זקן.

קלריס

אתה רוצה שאני אמצוץ לך?

הוא מביט בה לרגע. היא קמה, מלטפת אותו בידה האחת. את את היא יורדת ורוכנת לרגליו. היא פותחת את רוכסן מכנסיו, מפשילה מעט ומתחילה לבצע בו מין אוראלי. הוא מביט בה לרגע, מתלבט.

קלריס

(מפסיקה) מה?

מלמוד

שריטה. ברצועה הבאה התקליט יתקע.

קלריס

(ברוך) אתה תגמור קודם.

מלמוד צוחק צחוק יבש. מתרווח, משעין את ראשו לאחור ועוצם את עיניו, נשימתו הופכת כבדה יותר ויותר. היא ממשיכה כך עוד רגע, כאשר לפתע, עיניו נפתחות באחת, הוא לוקח נשימה עמוקה, כמו נחנק, פניו רועדות, עיניו מתגלגלות, ראשו נשמט, והוא מת. היא אינה מבחינה בכך, לא מיד, היא ממשיכה עוד רגע קצר, שולחת בו מבט.

קלריס

הכל בסדר שם?

שתיקה. היא קמה. היא עומדת מול גופתו רגע, שולחת יד רועדת אל צווארו, פניה מבועתות. היא מיד מסיטה את ידה ומתחילה להתעטש. ברקע השיר נמשך. היא יוצאת מהפריים. המוסיקה נפסקת ואז נשמעת הדלת נסגרת אחריה.

12. פנים. דירה מלמוד. יום.

אור יום חזק בוקע מבעד חלון הדירה. גופתו של מלמוד עדין ישוב על הספה. רק כוס קוניאק אחת על השולחן. צלצול פעמון נשמע ואחריו דפיקות על הדלת. שוב פעמון ושוב דפיקות. קולו של פידלמן עולה מחוץ לדירה.

פידלמן (o.s)

מלמוד...מלמוד תפתח כבר...מלמוד...כבר אחרי
אחת עשרה.. מלמוד אתה שם?...מלמוד?

לאחר רגע, נשמע קול מפתח במנעול ודלת נפתחת באיטיות. צעדים מתקרבים אל הסלון.

פידלמן (o.s)

מלמוד?

פידלמן מופיע בפתח הסלון

פידלמן

מקס?

שקט. פידלמן נעצר במרחק מה ממלמוד. הוא משתהה רגע ומתקרב באיטיות אל גופתו. הוא שולח יד אל צווארו ומשאירה רגע. הוא מביט סביבו, מביט שוב על מלמוד. פניו של פידלמן קופאות לחלוטין. הוא מסיר בדל חוט שדבק לז'אקט/חולצה של מלמוד. לא יודע מה לעשות עם עמו. לבסוף מתיישב על הספה הזוגית לצד גופת חברו. היכן שישבה קלאריס.

13. חוץ. יום. סדנה

אופציה – אנטון על אופניים.
אנטון מגיע לסדנה. רואה מודעת אבל. משתקע בקריאה. סידורי הלוויה.. חושב רגע, ואז עוזב

14. חוץ. בית קברות. יום.

אנטון, בז'אקט בד, צועד במהירות בין קברים, מביט סביב מחפש. לבסוף הוא מבחין בקבוצת אנשים המתרכזת סביב אחד הקברים.. הוא מתקרב, רואה את פידלמן עומד שם, מרוחק קצת מבאי ההלוויה העומדים מול הקבר הפתוח. הקברן קורא "קדיש!" שתיקה ואז נוח צועד קדימה, מקבל דף קדיש מהקברן ומתחיל להקריא את הקדיש בקול שבור.. נאבק בדמעות וממשיך.. פידלמן מביט בו, מפנה ראש, רואה את אנטון.. אנטון מהנהן אל עבר פידלמן לשלום. זה רק מביט בו ומסיט את מבטו חזרה אל עבר הקדיש..
סוף קדיש. נוח וחווה לעבר פידלמן ואנטון, שני זוגות. מבטים חוה אנטון. הנהונים. אנשים עוזבים ברקע.

15. פנים. אצל הפולני. יום.

שעת אחר צהריים במקום של הפולני. חבריו וקרוביו של מלמוד מתכנסים לאחר ההלוויה. המקום הומה. העסקים טובים. פידלמן עומד שעון על הדלפק. כל הבאים חולפים אצלו, לוחצים את ידו, מנחמים.. סדרה של פרצופים מבוגרים ברובם, פנים חרושות קמטים של אנשי עבודה מהשכונה. פידלמן משיב רק בהנהונים שקטים.. עובר גם הנער עם הפיגור שעובד במקום. הוא לוחץ לפידלמן את היד.

נער עם פיגור

מזל טוב..

פידלמן נרעש לרגע אבל מייד מניד בראשו ומתפנה למנחם הבא. המצלמה עוזבת אותו - מאחורי הדלפק הפולני מוזג בירה ומדבר עם נוח.

הפולני

תצטרך לעזור לאבא שלך עכשיו..

נוח

ביום שאבא שלי יסכים לקבל עזרה...

הפולני

עזוב יסכים. בלי מלמוד הוא לא יחזיק עשר דקות..

שתיקה קלה. הפולני שולף פנקס מכיסו, תולש ממנו את אחד הדפים.

הפולני

תתחיל בזה.. (מגיש לנוח את הנייר) זה החשבון של אבא שלך. מלמוד היה סוגר אותו בתחילת כל חודש..

נוח מביט בחשבון, מופתע מהסכום. הפולני מרוצה מעצמו, טופח על שכמו ומשאיר אותו שם. המצלמה ממשיכה - הנער עם הפיגור העובד במקום משרת את האנשים. חוה, גם היא שם, מקשיבה לגברת מבוגרת ופטפטנית במיוחד. ברקע אנטון מציץ בה. המצלמה ממשיכה בתנועה - אחד מחבריו של מלמוד, התורכי, 60, נעמד, כוס בירה בידו. הוא מקיש עליה בכדי לתפוס את תשומת לב הנוכחים. אט אט שקט משתר.

התורכי

פידלמן, ברשותך.. כמה מילים..
יותר משלושים שנה שאני יושב פה אצל הגנב הפולני
הזה ומתווכח עם מלמוד. כבר בפעם הראשונה שישבתי
כאן הוא קפץ לי לעיין עם החליפה שלו. ישר אמרתי
לעצמי "פוץ"...

המצלמה שממשיכה חוזרת לפידלמן. שמקשיב.
קאט ל - נוח מסיים לכתוב צ'ק לפולני, ניגש אל חוה העומדת בפינה ומעשנת. היא נוגעת בו ברכות, חושבת שהגיע על מנת להיות עימה. אבל הוא מביט בסיגריה. היא מבינה ומתאכזבת.

נוח

ד'.

היא לא עונה. המבט שלה אומר "רד ממני עכשיו". אנטון עד לחלופי הדברים.

נוח

את קולטת את הנזק ש..

חוה

אתה מעצבן אותי עכשיו. הנזק שזה עושה לילד הרבה יותר גדול מסיגריה פעם ב..

נוח

זה לא פעם ב.. אם זה היה פעם ב.. מילא

התורכי

...ברדיו הודיעו שסאדאת בא לארץ, וזה היה הויכוח הראשון שלנו. אני לא האמנתי לסאדאת, הוא האמין..

הנאיבי.. יותר משלושים שנה שאני יושב פה עם מלמוד,
ואם זה היה תלוי בי, הייתי יושב עוד שלושים. לחיים.

כל הנוכחים מרימים את כוסותיהם ושותים לזכרו של מלמוד. נוח וחווה לא חלק מהרגע. חוה
לוקחת שאיפה, את נוח זה מעצבן אבל הוא מתאפק. עוזב. היא לוקחת עוד שאיפה אבל אז
מתחרטת ומכבה את הסגריה. אנטון מביט בה, היא מבחינה במבטו.
ליד אנטון אדם מבוגר שנושא את נאום הסגריה. מונולוג של אוהב שנפרד מאהובה שהתמכר
אליה.
קעת כולם מדברים עם כולם. הנער עם הפיגור מתרוצץ ביניהם. זה יום טוב לעסק של הפולני.
פידלמן עומד לבדו, מרוחק מכולם ולוגם מהבירה שלו.. נוח ניגש אליו.

נוח

התורכי דיבר יפה.. מה?

פידלמן מהנהן קלות.

נוח

אתה לא רוצה להגיד כמה מילים?

פידלמן

מה יש לי להגיד?

פידלמן שוקע בתוך עצמו. נוח מוותר.

נוח (מורה על אנטון)

מי זה הבחור?

פידלמן

הוא עבד אצלנו איזה יום..

נוח

צריך משהו? עזרה עם משהו?

פידלמן

נראה. כרגע לא.

שתיקה קלה. אין להם יותר מה לומר זה לזה. פידלמן רוצה לעשן.. צפוף שם והוא יוצא.
חזרה לחוה ואנטון. אנטון קרוב אליה יותר. נועץ מבטו בה, חולף גם על בטנה הגדולה והיפה.
היא מבחינה בכך, שולחת בו מבט.

חוה (לא תקיפה)

מה?

אנטון

סליחה.. חשבתי שאנחנו.. שאני מכיר אותך.. כלום.

הנוכחות שלה מוציאה מאנטון סוג של מבוכה שעוד לא ראינו.

חוה

מה הקשר שלך לפידלמן?

אנטון

התחלתי לעבוד אצלו..

מנידה בראשה. מביטה בו.

חוה

אני אשתו של נוח..
(מביטה לכיוונו המשוער של נוח)

אנטון

הבן..

חוה

כן.. הבן.

ואז שומעים את נוח מבקש את תשומת לב הנוכחים.

נוח

חברים.. אני הייתי רוצה להגיד כמה מילים...
(הרעש נמשך, הוא מנסה שוב)
חברים, אם אפשר שניה..

אחד הנוכחים, די שיכור, ניגש לנוח ומחבק אותו, ממש מועך. אומר בקול רם משהו מנחם. נוח מאוד נבוך.

16. חוץ. מחוץ לפולני. יום

פידלמן מעשן מחוץ למקום של הפולני. קולו של נוח כמעט לא נשמע. אנטון יוצא אחריו.

אנטון

אדון פידלמן..
פידלמן נעצר. השניים עומדים זה מול זה.

אנטון

אני מאוד מצטער..

פידלמן לא אומר דבר.

אנטון

נראה ש.. שאנשים אהבו אותו.
(שתיקה. פידלמן לא מקל עליו, אנטון ממשיך)
הבן שלו לגמרי שבור..

פידלמן

זה הבן שלי..

אנטון נאלם.

פידלמן

לא היו לו ילדים.. בגלל זה נוח אמר קדיש.
(שתיקה קצרה) יום ראשון חוזרים לעבוד. אותו סידור..
בוקר צהריים עלינו.

אנטון

(חושב שניה) יום ראשון.

פידלמן מהנהן ופונה לדרכו.

אנטון מביט אחריו.. פידלמן מתרחק בהליכה. נראה פתאום מבוגר.

17. חוץ. יום הרחוב של הסדנה

פידלמן בהמשכיות ישירה, עובר ברחוב של הסדנה. מביט בה בחטף כשהוא הולך. זה מוזר לו.
הסדנה סגורה ויש עליה מודעת אבל. כנראה זו הפעם הראשונה שהוא עובר לידה סגורה בשעת
יום שכזו. הוא מביט עוד רגע וממשיך ללכת.
אופציה – שוט של פידלמן עומד ליד תחנת אוטובוס. לצידו שלושה ארבעה אנשים. כל אחד
בענייניו.

18. פנים. לילה. ביתו של פידלמן

פידלמן במטבח ביתו. תחושת בדידות. הוא פותח את המקרר. כמעט ריק. הוא רוצה לקחת פרי
אבל מרחרח. הפרי רקוב. הוא זורק אותו לפח.
קאט – פידלמן מנקה ומקרצף את המקרר.

19. פנים. דירה מלמוד. יום.

פידלמן מניח ארגז מלא וארוז ביציאה מהדירה, לצד ערימה של ארגזים נוספים ארוזים. חוזר לסלון. בסלון, בין ארגזים חצי ארוזים, שקיות זבל גדולות וערימות של תקליטי ויניל. בסלון הוא רואה את נוח. נוח שעור על תמונות ישנות מחזיק בידו צילום ישן של שני גברים צעירים כבני 30, פידלמן ומלמוד, משני צידיה של גברת צעירה. פידלמן מחבק את כתפיה אך היא מביטה לעבר מלמוד.
פידלמן מציץ בתמונה, לא אומר דבר.

נוח

אצל הפולני, לא? אתה אמא ומלמוד.. מתי זה?

פידלמן מציץ בתמונה שוב בחוסר רצון.

נוח

היא כבר היתה חולה?

פידלמן

אני יודע מתי צלמו את זה? באזור..

חוזר לעיסוקו, לא נוח לו עם התמונה הזו. הוא אוסף תקליטים ישנים שם בארגז ולוקח למערום הארגזים. בעודו חוזר במסדרון לסלון הוא שומע לפתע קולו של מלמוד – "חבל, מסעדה טובה.. תפתיע אותי, הוא ישמח..
פידלמן נרעד, נעצר, מתקדם לאט, אבל אז מבחין בנוח מחזיק בידו את המצלמה של מלמוד. הוא ניגש לנוח.

נוח

הוא כל הזמן אמר שנגמר לו המקום במצלמה.
הוא שם אותו על וידיאו במקום על סטילס.. תראה.

נוח מעביר את המצלמה לפידלמן, מתנגן בה סרטון בו פידלמן נועל את הסדנה, נשמע קולו של מלמוד מפציר בפידלמן להגיע לארוחה עם נוח באיטלקיה החדשה, ופידלמן המשתמט מלהגיע. לאחר מכן נראית המדרכה מזוויות שונות. פידלמן נבוך מכך שנחשפה ההשתמטות שלו מחברתו של בנו. הוא מציץ בנוח ורואה אותו שקוע במוניטור הקטן, פניו לא מביעות דבר. התמונה נקטעת. שלג. בלי להגיד מילה או להביט בפידלמן נוח עוזב את הסלון, לוקח עמו שקית מלאה. לפתע פידלמן רואה בחורה מופיעה בתמונה. הזונה שהיתה עם מלמוד ברגע מותו. הוא מופתע. מביט לעבר נוח ורואה שהלה כבר יצא מחוץ לטווח הראיה. חוזר ומביט במצלמה - על צג המצלמה נראה הסלון של מלמוד, עקום. רוב הסצנה דרך פניו של פידלמן.

מלמוד (o.s)

לבריאות. מצוננת?

קלריס (o.s)

אל תדאג אני לא אדביק אותך. זה אלרגיה.

קלריס צועדת באיטיות אל עבר המצלמה ומתפשטת. מלמוד במצלמה מספר לקלריס על נוח והשותפות. היא מברכת אותו במזל טוב.

משהו נע בפניו של פידלמן.

קלריס ממשיכה להתקרב אל המצלמה, פידלמן שוקע בפניה. היא נראית יפה במבציאות, ועצובה. כשהיא מוצצת למלמוד רואים רק את קצה ראשה עולה ויורד. פידלמן נשאר במקומו. מופתע לחלוטין.

מעבר זמן-

פידלמן יוצא מהסלון של מלמוד, ארגז בידו, עובר במסדרון, חולף על פני המטבח. במטבח הצנוע והמיושן (אנטייתיזה לסלון המעוצב) הוא רואה את נוח. נוח יושב שם ובוכה, ממש נקרע מכאב. הוא אינו מבחין באביו. פידלמן משתהה רגע, מתקשה להביט במחזה, וממשיך מהר.

20. פנים. משרד יצחקי. יום.

פידלמן ונוח נכנסים לחדר, אולי חדר ישיבות קטן, מרוהט באופן מיושן שאמור להיות מהודר אבל נראה מעט סליזי. יושבים שם כבר שלושה ארבעה קרובים של מלמוד, גבר ואישה מבוגרים (קרובים רחוקים של מלמוד), גבר כבן 50, ועוד אישה שמנה. פידלמן מתיישב, לנוח לא נשאר מקום. פידלמן מביט סביב. רואה איזה כיסא תקוע בפניה, מורה לנוח לעברו. נוח מסמן שאין צורך. ממשיך לעמוד.

קאט - מולם, מאחורי שולחן, יושב עורך הדין יצחקי בחולצה לבנה, באמצע הקראת צוואתו של מלמוד.

יצחקי

"... את כל תכולת כספת התכשיטים המאוחסנת בסניף הבנק שלי אני מוריש לבן דודתי שמעון ארזי, את אוסף תקליטי וודי גאתרי ושאר תקליטי הפולק שלי, עם כל שאר תכולת הדירה בדמי המפתח ברחוב מטלון, אני מותיר ליעקוב פידלמן, שותפי וחברי היקר. את חלקי בעסק ובנכס "מלמוד ופידלמן רסטוראציה ורהיטים עתיקים" אני מוריש לנוח פידלמן, בנו של יעקוב..."

נוח ופידלמן מופתעים. הם מביטים ביצחקי שממשיך להקריא.

יצחקי

"שהיה לי כמו בני שלי. לצערי יקירי, מלבד זאת נותרה לי רק מורשתי הרוחנית ואותה, כדברי המשורר, אני מותיר לכל מי שירצה בה. תודה על הכל וסליחה. היו שלום"

יצחקי סוגר את המסמך ומניחו על השולחן. הוא מביט בפידלמן ובנוח. פניו של פידלמן קפואות.

יצחקי

לאיזה משורר הוא התכוון?

פידלמן

לעצמו.

נוח שולח מבט באביו. פידלמן אינו מסיט את שלו.

21. פנים. אצל הפולני. דמדומים.

שעת אחר צהריים מאוחרת. פידלמן ונוח יושבים זה מול זה במקום של הפולני. שותים בירה ושותקים רגע ארוך. פניו של פידלמן קפואות, זועמות. כל גופו מופנה הצידה..

נוח

רוצה לאכול משהו?

פידלמן מניד בראשו לשלילה.

נוח

אני לא ידעתי מזה כלום, אבא..

פידלמן בקושי מהנהן בתגובה.

נוח

תראה, זה לא שאני אתערב או משהו.. גם ככה אני עמוס..

פידלמן רק מהנהן.

נוח

(מתלבט) מציעים לי שותפות כנראה.. עוד חודש חודשיים. זה נראה רציני הפעם..

פידלמן

(ביובש) מזל טוב.

נוח

עד אז אני חייב לתת שם את התחת. והם יודעים את זה..

פידלמן

(אחרי שתיקה) זה אתה הזמנת אותו.. נכון? לאיטלקית..

נוח

(מתלבט רגע) כן. אני הזמנתי אותו.

פידלמן

מה רצית ממנו?

נוח

למה רציתי? אי אפשר סתם?

פידלמן עושה תנועת ביטול. נוח חושב שניה, מחליט לשים את הקלפים על השולחן

נוח

אתה מכיר את ולדמן, מהעירייה? מחלקת בניה?

פידלמן מניד ראשו לשלילה.

נוח

אז זהו.. הוא לקוח שלנו, והוא חייב לי טובה, גדולה האמת.. דיברתי על זה עם מלמוד.. הולדמן הזה יכול לארגן לך אישורי בניה.

פידלמן

למה אני צריך אישורי בניה?

נוח

אתה לא צריך. אמרתי לך, גלגלתי את זה גם עם מלמוד.. אפשר להרים בניין על הסדנה. שש קומות, למגורים. אפשר לקבל מאה אחוז על שתי הקומות הראשונות ושבעים וחמש לארבע הנוספות. אתה לוקח קבלן טוב, אתה יוצא עם שתי דירות, אפילו שלוש.. מלמוד חשב שזה חכם..

נוח מביט בפידלמן שלא אומר דבר, מנסה להבין מה תגובתו. כעבור כמה שניות הוא ממשיך.

נוח

אם זה מעניין אותך, אני יכול לדבר עם ולדמן. אני חושב שזה הדבר הנכון אבא. צריך להתחיל לחשוב על הכל..

פידלמן לא מגיב.

נוח

מה זה אומר? לדבר או לא?

פידלמן

זה אומר תודה רבה, אל תקבור אותי.

פידלמן לוקח לגימה ארוכה מהבירה שלו. השתיקה שלו קוטעת אפשרות לדבר.

22. פנים. סדנה. יום.

חושך מוחלט. תריס המתכת מורם ואור יום חזק מציף את הסדנה. פידלמן נראה מאחורי הויטרינה הגדולה. הוא פותח את המנעול ונכנס. הוא משתהה על פתח הסדנה. תולה את המפתח על מסמר. הוא מכניס פנימה כמה ארגזים מהפיצ'פקעס של מלמוד. בעיקר תקליטים.

מעבר זמן-

פידלמן עומד מול שולחן גדול ומשפץ כורסת עץ מפוארת. אנטון עושה עבודה שחורה כלשהי. מתאמץ בכל כוחו, מזיע. פידלמן מציץ בו.

אנטון

משהו הכורסה הזאת, הה?

פידלמן נעצר מעבודתו, מופתע.

פידלמן

הרבה הו הה.. כמו כל הוינאיות מתחילת המאה..

וחוזר לעבוד. אנטון מתבונן בכורסה. ואז פידלמן מדבר, כאילו לעצמו.

פידלמן

אבל צריך גם שיהיה הו הה..

אנטון מביט בו.

פידלמן

זה מה שמלמוד היה אומר. צריך גם שיהיה הו הה...
(שתיקה, פידלמן צריך לדבר)
רואה את כל הקימור הזה פה? זה לא היה.. היא היתה
פצועה פה, אז הייתי צריך להוריד.. על המילימטר
נכנסתי.

אנטון

(מרוצה מהדברנות המפתיעה של פידלמן)
כאילו זה היה שם מההתחלה.. יש לך ידיים של
מנתח.

פידלמן מהמהם משהו לא ברור.

אנטון

יש שם את הכסא הזה.. להכין לך אותו לעבודה?

פידלמן

(סרקאסטי) להכין? איך מכינים?

אנטון

לעשות שיוף ראשוני..

פידלמן

(נושף באופן שמבהיר את התשובה, חוזר לכורסא)
את הגברת הזאת קח בצהרים לרפד..
צבע פשוט. לא מקושקש..

נשמע צלצול טלפון מן השולחן של מלמוד.

פידלמן

הלו...שלום, תודה... כן, כמעט שבעים... דום לב כן...
תודה.. תודה. גם לך. שלום.

ומנתק. הוא שב אל מלאכתו. הוא חוזר לטפל בעיטורים העדינים. שוב הטלפון מצלצל.

פידלמן

תענה. אם זה עבודה תעביר אליי.
אם זה תנחומים תגיד תודה ותנתק.

אנטון מהנהן, פידלמן מביט בו ואנטון מיד ניגש לענות. פידלמן חוזר אל שולחן הנגרים.

אנטון

הלו.... כן.. כן.. תודה.
(מנתק, מדווח לפידלמן)
המזכירה של הבן שלך. נוח מבקש להודיע לך שהרואה
חשבון זז מיום רביעי בשתיים לאחת וחצי. הוא ישתדל
להגיע אבל לא מבטיח ושכלל מקרה אם תצטרכו משהו
הוא יהיה בנייד.

פידלמן

את כל זה היא אמרה?

אנטון

מדברת מהר.

פידלמן שולח בו מבט קצר ועקום ושב למלאכתו. לאנטון אין הרבה מה לעשות אז הוא מביט.

23. חוץ. רחוב. לילה.

אנטון רכוב על אופניו מגיע לבניין חצי הרוס. הוא יורד מהאופנים וקושר אותם לעמוד חשמל. הוא שורק לעצמו ופונה להיכנס לבניין. אנו ממשיכים איתו עד לדלת ברזל של חור שנראה מחסן, כאשר לפתע נשמע קול גברי מאחוריו.

קול גברי

אהלן.

אנטון נעצר, מסכן לעצמו קללה חרישית. הוא מסתובב לאט. גבר כבן שלושים וחמש, אלגנטי, עומד שם מולו

גבר

מה העניינים?

אנטון מביט באיש לרגע, ואז פותח בריצה מטורפת. בורח משם.

גבר

אנטון..

אבל אנטון לא נעצר. האיש מיד מתחיל לדלוק אחריו.

גבר

... אני רק רוצה לדבר..

אבל אנטון לא נעצר, רץ ורץ כמו משוגע, פונה אל סמטה קטנה. האיש מגיע לפתח הסמטה. אנטון אינו נראה.

גבר

אנטון.. אנטון.. אני רק רוצה לדבר.. אנטון..

הגבר עומד כך רגע ארוך, מתנשף. אולי ממלמל משהו..

24. פנים. סדנה. יום.

אנטון לבדו בסדנה, מחטט בארגז התקליטים שהביא פידלמן ממלמוד. מוציא תקליט, בוחן את העטיפה. מעבר זמן – וודי גאתרי מתנגן בפטיפון. אנטון מנסה לשכנע אישה כבת 50 שעוברת ומסתכלת להיכנס.

אנטון

(נבוך אבל מנסה בנימוס) תיכנסו! יש דברים יפים..
באמת. הוא אומן.. האיש שעובד פה על ה..

היא קצת נבהלת ממנו, ממהרת להניד בראשה והולכת. פידלמן נכנס לסדנה, הוא הבחין בסיטואציה. בידו שקית עם סנדוויצ'ים. שומע את התקליט. עוצר אותו ומחזיר לעטיפה ולארגז.

פידלמן

אל תיגע בהם בבקשה..

אנטון

סליחה.

פידלמן

לא צריך סליחה. אל תיגע.

פידלמן מניח את השקית על השולחן ומתחיל להתארגן לארוחה. יש שם שני סנדביצ'ים וכלי קטן עם זיתים. פידלמן מחלק את הזיתים בינו לבין אנטון. עבורו זה טבעי, אבל אנטון מביט בו. כשהוא מסיים את החלוקה אנטון מעביר זית אחד לצד של פידלמן. פידלמן לא מגיב. כעבור זמן מה –

אנטון

אני קופץ לקנות סיגריה.. להביא לך משהו לשתות?

פידלמן מהנהן לשלילה אנטון קם פוסע לעבר היצאה מהסדנה, מגיע למסמר עליו תלוי מפתח. מוודא שפידלמן לא מביט לעברו, ואז לוקח את המפתח ומטמין בכיסו ויוצא.

25. חוץ. רחוב. לילה/יום.

אנטון מגיע לרחוב בו התרחש האינסידנט מול האיש שרדף אותו. הוא רואה את האופניים שלו עדיין קשורים לעמוד אבל בלי גלגל. מקלל.. בועט בהם באלימות. הוא מאגף את הבניין. זהיר.

26. פנים. סדנה מחסן. לילה.

חושך בסדנה. דלת נפתחת. אנטון נכנס עם תרמיל גדול. הוא כנראה שיכפל את המפתח. מעבר זמן: אנטון יושב מאחורי המכתבה, מעשן סיגריה ולוגם מהקוניאק של פידלמן. אנטון עומד במחסן הסדנה, מביט במלאי העלוב.. כבר אין הרבה רהיטים המחכים לשיפוץ. הוא מתארגן לשינה במחסן, מסדר שק שינה, מחביא היטב את התיק עם חפציו ואת תמונת מרלין מונרו. מבטו נופל גם על הפסנתר הישן המכוסה בגרוטאות. הוא משתהה שניה והולך לישון.

27. חוץ. יום. מחוץ לסדנה

שעת בוקר מוקדמת. דלת הסדנה נפתחת. אנטון יוצא.

28. פנים/חוץ. יום. אוטובוס

שעת בוקר מוקדמת. פידלמן באוטובוס עם קומץ קבועים. אנשים מבוגרים. הוא יושב לבדו בספסל. תחושת רוטינה.

29. פנים. יום. הסדנה

נוח ופידלמן יושבים מול הרואה חשבון. נוח חותם על ניירות שונים בעוד פידלמן מחזיק בידו מסמך ובו סיכום מצב החשבון של העסק. נושם עמוקות. ברקע אנטון מטאטא את הסדנה.

פידלמן

איך זה יכול היות? מאיפה זה בא החרא הזה?

רואה חשבון

זה לא חדש המצב הזה... זה כבר כמה שנים שאתם ככה..

פידלמן

אבל למה לא אמרת לי כלום?
(כמעט צועק) למה לא אמרת לי כלום?

רואה חשבון

(מבוהל) אני אמרתי למלמוד..

נוח מביט באביו שיושב קפוא במקומו. גם אנטון מעבר למטאטא שלו.

30. חוץ. רחוב. יום.

נוח ופידלמן מניפים יד לעצור מונית. שניהם עושים כמעט את אותן תנועות הנפה, וכשמונית לא נעצרת את אותה תנועת אכזבה. הם כמובן לא מודעים לדמיון הכמעט קומי ביניהם ברגע הזה.

נוח

תגיד איך זה שאתם משלמים כל כך מעט חשמל?

פידלמן

עזוב.

מונית עוצרת. הם מזנקים לעברה ביחד. מהמושב האחורי מגיח אדון מאוד זקן ואיטי, מעכב אותם לפני שהם נכנסים. לפידלמן אין סבלנות.

31. פנים. בנק- משרד צדיקוב. יום.

נוח ופידלמן יושבים מול צדיקוב, 55, סגן מנהל הסניף, ב"משרדו" של האחרון, רק מחיצה בחצי גובה מפרידה אותו משאר הסניף. שתיקה ארוכה. פידלמן זועם.

צדיקוב

אני מצטער יעקוב. בלי שעבוד זה לא יעבוד...

פידלמן

עוזב .. אל תצטער לי.. ואל... (מחפש את המילה המדויקת)

נוח

אבא...

פידלמן

בנק זה לתת הלוואות. אתה בנק, או הכל פה זה לקישוט? (פאזזה) חתכת...

נוח קוטע אותו בתקיפות, צועק.

נוח

אבא מספיק... די !!

פידלמן קצת נבהל מהתקיפות של בנו. הוא משתתק. מישהי שמנה במחשוף נעמדת ומציצה בהם מעבר למחיצה הנמוכה. צדיקוב מביט בה ומהנהן בראשו והיא הולכת.

נוח

נרגענו? אנחנו יכולים לדבר עכשיו כמו בני אדם?

פידלמן מחווה תנועת ביטול אבל משתתק. הוא נמנע מהלביט בהם. עדיין עצבני. שתיקה.

נוח

צדיקוב, כשהיו לך בעיות עם ההנהלה מי הראשון שהלך לשרה ואמר לה שאם אתה עוזב הוא עוזב איתך?

צדיקוב

מלמוד.

נוח

אז עכשיו אנחנו צריכים את העזרה שלך. לשעבד בגילו זה לא פתרון, אתה יודע. ובלי הקונטיינר הזה אבא שלי גמור. אתה הורג אותו. אין לו סחורה למכור.. אין לו כלום..

לפתע פידלמן קם וקוטע את נוח.

פידלמן

לא גמור ולא פתפופתי ביצים. אתה רוצה לתת – תן. לא רוצה, שלום.

נוח מביט באביו ואז מסיט את המבט לצדיקוב. צדיקוב ונוח מביטים זה בזה.

32. חוץ. רחוב. יום.

אותה העמדה של עצירת מונית. הפעם רק נוח מרים יד. פידלמן עומד שפוף לידו.

נוח

זה עסקים, זה לא אישי אבא..

פידלמן אינו עונה. מונית חולפת אבל לא עוצרת. נוח עצבני. מסנן קללה.

נוח

בכל מקרה לא משעבדים, בטח לא בגילך.
הדבר הכי קטן שקורה.. ואני לא רוצה לחשוב.
אני לא רוצה לחשוב..

פידלמן שומר על שתיקה. נוח מתבאס ממנו.

נוח

הבחור החדש, כמה אתה משלם לו?

פידלמן

כלום, גרוש וחצי וארוחת צהריים.

נוח

טוב, אבל גם את זה אין לך עכשיו. תודיע לו שבסוף
החודש הוא גומר..

פידלמן

אני צריך שם מישהו.

נוח

אתה בכלל יודע עליו משהו?

פידלמן

אני צריך שם מישהו.

נוח

אז שימלא טופס של ביטוח לאומי.. אני יביא לך..
אם קורה לו משהו זה סיבוך מההפטרה.. (פאזזה)
זה גם טוב להוצאות.. אתה צריך הוצאות..

פידלמן מהנהן, נוח ממשיך.

נוח

אני אעשה סיבוב בין הבנקים..אולי אני אצליח לארגן
לך משהו בתנאים יותר סבירים..

פידלמן
(במאמץ, קשה לו להזדקק) תודה..

נוח

יהיה בסדר אבא..

פידלמן שולף סיגריה, מצית אבל מתקשה שכן ידו הימנית רועדת לפתע. הוא בוחן את היד ומפסיק כשנוח מביט בו. מחזיר את הסיגריה לקופסא כאילו התחרט מרצונו והחליט שהוא לא רוצה לעשן. הוא ממלמל במבוכה..

פידלמן

עדיף..

נוח מהנהן כאילו ראה משהו אסור.

33. פנים. סדנה. יום.

אנטון עומד מחוץ לסדנה, מביט במתרחש ברחוב. אחד הסוחרים, מבוגר, יושב על כורסא בלוייה העומדת על המדרכה, מלקק ארטיק, שלושה אחרים צעירים יותר משחקים קלפים, יושבים סביב ארגז. אחד מהם מזמין את אנטון.

סוחר

משחק? בוא, מה יש לך לעמוד? מת אצלכם.. בוא!

אנטון מסמן לשליה. הוא נכנס לסדנא, מעמיק עד למחסן הסדנה שבירכתי החלל (או מעליו) כאילו הוא מתחבא.

ככה הוא עומד זמן מה, מבט סביבו. לפתע הוא נעצר. מבטו נופל על הפסנתר הישן המוסתר בתוך הגרוטאות. הוא מפנה מבט אבל אז חוזר ומביט בו שוב. כדי להיטיב לבחון הוא מזיז רהיט העומד בדרכו ופותח את מכסה הקלידים. הוא מעביר את ידו בעדינות על הקלידים. הוא מופתע מהצליל, לוקח צעד אחורה ומפיל דלת עם ויטרינה. הויטרינה נשברת. הוא מסנן קללה אבל הפסנתר מושך אותו חזרה אליו. הוא לוקח נשימה עמוקה, מקיש על מספר קלידים. חלקם משמיעים צליל יפה במיוחד; חלקם רק קול עמום. הוא מאזין לצלילים בריכוז רב. הקלידים התקינים מפיקים צליל מופלא. הוא מתחיל לנגן, בתחילה יותר מתחמם ממנגן אבל אט אט נכנס יותר ויותר לעניין. אמנם חלק מהקלידים אינם משמיעים צליל אבל הנגינה שלו מיוחדת. שבורת לב.. פה ושם במקום צליל נשמעת נקישה חלולה, צליל סדוק או מזייף, אבל זה רק הופך את הנגינה למיוחדת יותר. הטכניקה שלו כך נראה משובחת, למרות שהוא כלוא בין הגרוטאות. הוא אינו מבחין בחוה הנכנסת לסדנה, ניגשת למחסן ונעצרת בפתחו, מופתעת לגלות את אנטון מאחורי הפסנתר. לפתע הוא מתעצבן והופך את הנגינה לקפונה מוחלטת. משתגע. רק אז הוא מסיט את ראשו, כמו מרגיש שהוא אינו לבד. היא מרימה את ידה לשלום. שתיקה קלה.

חנה

זה היה מאוד יפה, מה שניגנת, מאוד...

אנטון (מתריס)

את מבינה במוסיקה?

חווה

קצת.. הסוף היה חזק.

הוא מחייך.

חווה

(מצביעה על כורסא משופצת)
אפשר לשבת על זה?

אנטון

לא, זה הכסא של פידלמן. את לא מכירה את הנהלים
פה, הה?

היא מחייכת. הוא מביא לה כסא אחר. היא מניחה את ידה על בטנה הענקית. הוא נועץ מבט..

אנטון

בן או בת?

חווה

(לאקונית) החלטנו לא לדעת...

הוא נעמד ומתקרב, בוחן את הבטן מקרוב יותר, היא מופתעת אבל יש בו משהו לא מאיים.

אנטון

תישאר שם משוגע... אל תצא.. מה רע לך שם?

היא מחייכת. דלת הסדנה נפתחת ופידלמן נכנס עם שני סנדביצים. אנטון מיד נסוג לאחור..
חווה מסתובבת.

חווה

אהלן יעקוב...

פידלמן

שלום..

(מביט בה, לא מבין מה היא עושה שם)

חווה

קבעתי כאן עם נוח

פידלמן

כאן?

היא נבוכה. הוא מביט בה, אפילו מעט חשדני. לא רגיל לראות אותה שם.

חווה

כן.. הוא אמר שהוא יהיה פה לעבור על הספרים..

פידלמן

(אחרי שתי שניות שתיקה) רוצה להתקשר אליו?

חווה

זה בסדר, אני אתקשר מהנייד. אולי אני התבלבלתי..

היא קמה ומביטה לעבר הכניסה אולי בכל זאת יופיע נוח. צועדת בעצבנות. היא מגלה עריסה ישנה וחמודה שצריכה מעט שיפוץ שעומדת בצד. פידלמן מבחין במבטה. היא נבוכה קצת.

חווה

טוב, אני חייבת לרוץ.

(לאנטון) להתראות מאסטרו..

אנטון מחייך. פידלמן מרגיש בקרבה ביניהם, לא מבסוט ממנה. חווה יוצאת. פידלמן ואנטון נשארים לבדם. פידלמן מבחין בשברי הזכוכית על הרצפה.

פידלמן

מה קרה פה?

אנטון

תאונה.

פידלמן

אני מוריד לך את זה מהמשכורת.
עכשיו תנקה את הבלגן שעשית פה..

אנטון

(פתאום נשמע ערס) מה מוריד? גם ככה
אתה משלם לי גרוש וחצי.

פידלמן

לא מתאים לך? לך?..

אנטון משתהה שניה ואז לפתע עוזב את המטאטא נותן לו ליפול, ויוצא מהסדנה בריצה. פידלמן מביט בו מופתע.

34. פנים. מונית. יום.

חווה יושבת במושב האחורי של מונית מדברת בנייד.

חווה

לאולטרה-סאונד מחורבן אתה היית מגיע חצי שעה קודם... מה? ... אתה התבלבלת.. קבענו בשלוש... אני זוכרת. לא, אני לא רוצה שתבוא עכשיו... כי לא בא לי לשתות איתך קפה... כלום. הסתכל עלי כמו פסיכית.. לא נכון, קבענו לשלוש, אמרת שאתה על הספרים... טוב. לא משנה.

הנהג מתחיל לנסוע והמונית מתרחקת. מאחוריה נראה אנטון, מביט סביב כמחפש, מבחין במונית המתרחקת, מתחיל לרוץ אחריה. המונית פותחת פער. בחזית פניה של חווה, לא מודעת שהרחק מאחוריה אנטון רץ בכל כוחו, אינו מוותר. הוא רץ כמו משוגע. המונית נעצרת ברמזור. לפתע דפיקה על החלון. חווה קופצת במקומה בבהלה. זה אנטון העומד שם מחוץ למונית, כולו מתנשף. היא פותחת את החלון, מופתעת ואולי אפילו קצת מבוהלת..

אנטון

את היית בצעירי תל אביב... משם אני זוכר אותך..

היא מביטה בו, מופתעת לחלוטין..

אנטון

את עוד שרה?

היא מספיקה לעשות "לא" עם הראש ואז הרמזור הופך ירוק.. הנהג פותח בנסיעה. אנטון נשאר במקומו. חווה מביטה בו לאחור לרגע, מחזירה מבטה וחיוך קטן נשאר על שפתיה. אנטון עומד כמה שניות ואז חוזר לסדנה בהליכה נמרצת.. מלא שמחה. הוא מתקרב לסדנה. כבר מרחוק הוא רואה את פידלמן ששקוע בעבודה על העריסה. הוא עומד מתבונן בו זמן מה, החיוך יורד מפניו. ואז הוא מתנער וחוזר לסדנה.

35. פנים. אצל הפולני. לילה.

המקום של הפולני די שומם. סביב אחד השולחנות יושבים מספר צעירים, מעט בוהמינים שותים ומדברים. הפולני ניגש לשולחן של פידלמן, מניח מולו מנת דג קר עם רוטב קרוש ומתיישב לידו להפסקה קצרה.

הפולני

מוזיקאים.. חבר'ה טובים..

פידלמן שולף מכיס מעילו מעטפה לבנה ובה תמונות. הוא מעביר לפולני.

הפולני עובר על התמונות, מחייך. מגיע לתמונה שנוח מצא – אשתו של פידלמן בין פידלמן ומלמוד. חבוקה על ידי פידלמן אך מביטה במלמוד.

פולני

זה פה, הה? תראה מה זה.. לפני שהיה את הגגון..
שלושת המוסקיטרים הייתם..
(ממשיך להעביר תמונות) חתיכת היסטוריה..

פידלמן

קח.. אתה אוהב כאלה..
(הפולני ממשיך להעביר תמונות, פידלמן אוזר אומץ)
אתה יודע שהוא.. היה נפגש עם איזה בחורה צעירה..

הפולני

(מבלי להרים ראשו מהתמונות) יודע..

פידלמן מביט בו. הלקוחות הצעירים מסמנים לפולני. הוא מחווה לעבר פידלמן תנועה שמיד ישוב וניגש לטפל בלקוחותיו. פידלמן מביט בו. הפולני לוקח את ההזמנה מהצעירים וניגש לדלפק שלו. הוא חוזר ללקוחות עם כוסות ובדרכו משאיר אצל פידלמן כרטיס ביקור קטן. פידלמן מביט בכרטיס- זהו כרטיס ביקור של משרד ליווי. הוא מאוד לא בנוח. הפולני חוזר אליו. פניו של פידלמן קפואות, הוא מניח את הכרטיס רחוק ממנו.

פידלמן

הוא נתן לך את זה?

הפולני

מזמן.. הוא היה קצת שיכור. אמר שזה עוזר.
מישהי קבועה, אתה יודע.. לא סתם אחת רק בשביל..

פידלמן

תביא לי עוד אחת ...

הפולני ניגש למזוג. פידלמן משתהה רגע ומסליק את הכרטיס לכיסו. הנער החצי מפגר העובד במקום מגיש לפידלמן כוס בירה קרה.

36. פנים. סדנה. יום.

פידלמן בוחן כסא ישן. מגיע לרגליים. מסנן לעצמו.

פידלמן

אקונומיקה אקונומיקה... מטומטמות.. את כל הלמטה
של הרגליים הן הורסות עם החרא של האקונומיקה
שלהן..

מרים את הכסא ומשליך אותו בעצבים על הרצפה. אנטון מביט בו..
פידלמן מביט סביב על רהיטיו המועטים. ממלכתו המידלדלת. הוא ניגש לארונית קטנה. בוחן אותה. יש סימנים שמישהו עבד עליה קצת.

פידלמן

(קר וזועם) בוא הנה... אתה עשית את זה..?

אנטון

מה?.. כן.
סליחה.. המסיר שרף לי את היידיים.

פידלמן

(בוחן) הרגת אותה.. מה אמרתי לך? רק מסיר צבע,
בלי נייר זכוכית, אמרתי או לא אמרתי?

אנטון

המסיר שרף לי את היידיים.. אני מצטער..

פידלמן

מה זה עוזר שאתה מצטער.. מה אני אגיד ללקוחה
עכשיו.. אתה רוצה לדבר איתה אתה?

אנטון

אני יכול.. כן..

פידלמן

לך מפה, לך.. לא רוצה לראות אותך יותר.. לך!

אנטון רוצה להגיב אבל לפתע קופץ ואל תוך המחסן. מבעד לויטרינה פידלמן מבחין ברכב מפואר שעצר בחזית הסדנה וגבר, 35, אלגנטי בחליפה, יוצא ממנו. אנטון מסתתר מאחורי הפסנתר. זה הגבר שרדף אחריו בסצנה קודמת. פידלמן מופתע, אך לא מספיק לומר כלום שכן הגבר נכנס לסדנה.

גבר

שלום. ווהאו.. לא ידעתי שיש עוד חנויות כאלה..
מקסים המקום שלך.

פידלמן

תודה, אני יכול לעזור לך?

גבר

אני חושב שכן.. אני מחפש בחור בשם אנטון.

פידלמן (משתהה)

הוא כבר לא פה, פיטרתי אותו.

גבר

אתה יודע אולי איפה הוא מסתובב?

פידלמן מניד את ראשו לשלילה. אנטון ממקום מסתורו מקשיב לשיחה.

גבר

אתה בטוח?

פידלמן תוקע בו מבט. הגבר מסיט את מבטו אל כורסת עץ הדורה ומפוארת. זוהי כורסת ה"הו הא".

גבר

מקסים. מהגוני?

פידלמן מהנהן.

גבר

אנגלי?

פידלמן

וינאי.

הגבר ניגש אל הכורסה, בוחן אותה. מביט בפיתקית המחיר: 12,000 ש"ח.

פידלמן

(מתלבט רגע) נמכרה.

גבר

חבל. הייתי נותן עליה אפילו עשרים.. עכשיו..

פידלמן

נמכרה.

הגבר מביט בפידלמן לרגע.

הגבר

אני אגיד לך את האמת. הבחור הזה הוא אח שלי. הוא.. שלוש שנים הוא ניתק קשר מהמשפחה. מכולם. ההורים.. כולם.. אתה מבין מה זה. כמה זה.. כואב..

פידלמן שותק.

הגבר

אני מחפש אותו. אנחנו רק רוצים לדבר אתו.
אם תראה אותו תמסור לו בבקשה שלאון מחפש אותו.
זה חשוב. אנחנו לא רוצים ממנו כלום. רק לדבר.

פידלמן מהנהן והגבר מביט בו עוד שניה, מהנהן לתודה ויוצא.
פידלמן משתהה לרגע במקומו. הגבר נכנס לרכבו. פידלמן ניכנס למחסן, מבחין באנטון הרוכן אל תחתית הפסנתר. שתיקה קלה. השניים מביטים זה בזה.

אנטון

תודה.

פידלמן

הוא ביקש שאני אמסור לך שהמשפחה שלך מחפשת אותך. הם רוצים לדבר איתך.

שתיקה. אנטון רק מהנהן ופידלמן לא חוקר.

פידלמן

אתה יכול ללכת עכשיו..

אנטון עומד לרגע, חושב.

אנטון

תגיד.. אם הייתי אומר לך שיש לך פה משהו ששווה את כל החובות שלך ועוד כל מה שאתה עושה בשנה..

פידלמן משתהה, מביט סביבו, מביט באנטון.

37. פנים. סדנה- מחסן. יום.

אנטון ופידלמן עומדים מול הפסנתר.

אנטון

מחקו את השם של היצרן, אולי בגלל הנאצים, שלא יחרימו, אבל אני כמעט בטוח שזה סטיינווי..

פידלמן

מאיפה אתה מבין בדברים האלה?

אנטון

(יורה) לאבא שלי היה כזה..

פידלמן

כמה הוא שווה?

אנטון

משופץ ומכוון... שמעתי גם במאה אלף דולר. אני מכיר מישהו שמבין בזה.. אם אתה רוצה אני יכול לדבר איתו.

פידלמן משתהה לרגע, ומחווה ניד ראש קטנטן.

38. פנים. סדנה. יום.

הפסנתר עומד במרכז הסדנה. קרביו פתוחים. פידלמן, אנטון ורמז, מתקן הפסנתרים, עומדים מולו. פידלמן מצית סיגריה. רמז בודק את הפסנתר.

רמז

טוב זה שטויות, זה שטויות, זה עש. אבל גם שטויות. את הקלידים צריך להחליף, אבל זה גם שטויות. עם הגוף אין לך בעיה נכון? זה סטנווי... או חיקוי טוב מאוד.

רמז בוחן את פנים הפסנתר עם פנס קטן. מוצא לוחית מתכת עם שם היצרן ושנת היצור.

רמז

בקשה, סטנווי, 1904. וואה.. חשבתי שהוא 1904 אבל לא הייתי בטוח.. פו.. 1904..

פידלמן

אתה יכול להעריך כמה הוא שווה?

רמז

הכל, או לא כלום. תלוי ב.. רגע.. (נעצר לרגע ואז ממשיך בבדיקה, יותר מרוכז) זה בסדר.. זה גם.. מסכן הרביצו לך עם פטיש. טוב.. את כל הקשת הזאת צריך להחליף. אבל אני יכול לעשות את זה בקלות...

אנטון עומד שלוב ידיים מציץ בפידלמן מביט ברמז בתקווה.

רמז

זה בסדר.. בסדר בסדר בסדר.. מה זה?

מרגע זה כל הסצנה מתרחשת על פניו של פידלמן.

רמז (O.S)

לא טוב. לא טוב בכלל.

מורה על סדק במסגרת המתכת אליה מחובר כל מנגנון הפסנתר.

רמז (O.S)

תראו מה זה. העץ החזיק, הפלדה נסדקה..

פידלמן

(בקול צרוד) מה זה?

רמז (O.S)

פסנתר מכוון, המיתרים והכל מפעילים לחץ של עשרים וארבע עשרים וחמש טון. הבחור הזה לא יכול בחיים להחזיק כזאת מסה עם הפיסורה הזאת.

פידלמן

אז נלחים.

אנטון (O.S)

אף אחד לא יקנה פסנתר שעבר הלחמה.

הידענות של אנטון מפתיעה את פידלמן ששולח בו מבט.

רמז (O.S)

הוא צודק. לא במחיר שאתם רוצים.

פידלמן

ולהחליף את המסגרת?

רמז (O.S)

כבר לא מייצרים כאלה.. תסביר לו אנטון..

פידלמן שוקע בעצמו.

39. פנים. סדנה. לילה.

קאט לפניו של פידלמן באפילה. חושך ירד. נשמעת נקישה על הקלידים שמפיקה. צליל צורמני במיוחד פידלמן מביט לעבר הפסנתר מקור הצליל. שוב נשמעת השיחה על רקע פניו.

נוח (O.S)

כמה אמרת שזה שווה?

אנטון (O.S)

מאה אלף דולר, אולי יותר. ככה אמר המומחה..

פידלמן

(קצר רוח) המומחה אמר שזה לא שווה כלום
(פונה לנוח) יש חדש עם הבנקים?

לא נשמעת תשובה, אבל פידלמן מסן קללה..

נוח (O.S)

אבל קבעתי עם מישהו ליום שלישי.. מישהו
מהלימודים.. חבר. הוא יהיה בסדר, אני בטוח.

פידלמן מביט בו קצת כפי שהביט בפסנתר. תקווה ופחד.
חיתוך למבט כללי – נוח עומד ליד הפסנתר. אנטון מטאטא. נוח מביט באביו.

נוח

אני אומר לך שיהיה בסדר אז יהיה בסדר. זה חבר.

פידלמן מהמהם משהו לא ברור ופונה לעיסוקיו. נוח ואנטון נשארים עומדים זה מול זה.

אנטון

אני בטוח שאפשר למצוא פיתרון למסגרת.. אולי
למצוא גוויה של סטיינוויי.. משהו רקוב, מהדגם הזה..
עם מסגרת טובה..

פידלמן (O.S)

תחזיר אותו למחסן.

אנטון משתתק. הוא מתחיל להחזיר את הפסנתר מאזור התצוגה אל המחסן שבירכתיים. זה
כבד לו. נוח ניגש לעזרתו. משני צידי הפסנתר הם עומדים ומתמרנים אותו בשתיקה בין
הרהיטים השונים.

40. פנים. דירה חוה נוח. יום.

חוה יושבת ומעשנת. דפיקה בדלת. היא מכבה את הסיגריה וזורקת לפח, פותחת את הדלת.
מולה אנטון בידיו העריסה עטופה בניילון, נראה קצת כמו נער שליח בבגדי העבודה שלו מחייך
במבוכה.. לרגע זה מזכיר התחלה של סרט פורנוגרפי זול.

מעבר זמן –

הניילון מוסר מהעריסה, שכבה אחר שכבה. שניהם מתעסקים בזה ומידי פעם אצבעותיהם נוגעות. לבסוף היא היא נחשפת בהדרה. משוחה בלאקה. משופצת ומבהיקה, אך מיושנת. אנטון וחיה בהעמדה בה הם יושבים משני צידיה. אנטון רואה את חיה מבעד לסורגים הננסיים. חיה מעט שוות נפש, מסתכלת על הריהוט בריחוק. היא קמה בכבדות. אנטון קם גם הוא. היא סובבת סביב העריסה. הבטן שלה נוגעת בסורגים. אנטון סובב גם הוא כך שזה נראה שהיא רודפת אחריו. היא נעמדת. בבטן שלה היא הודפת מעט את העריסה שנוגעת בו.

אנטון

להכניס את זה לאיפשהו?

חיה

לא. שיעמוד פה בינתיים... בצד פה..
נוח רוצה הכל חדש.

אנטון

(בעודו מוביל את העריסה לפינת החדר)
אני דווקא הייתי שמח לישון בדבר כזה..

היא מחייכת, חושבת שהתבדח, אבל הוא לא מחייך. היא בוחנת אותו. הוא מוזר בעיניה, אבל זה גם מעניין אותה.

חווה

בוא. תראה..

הוא הולך אחריה. המצלמה מלווה אותם.

41. פנים. יום. חדר ילדים

אנטון וחווה בפתח חדר ילדים מתוקתק באופן מבהיל. הכל חדש – עריסה, שידה, ארונית, מובייל. שטיח לתינוק. הכל בצבעים מתוקים. אנטון מביט בחדר, מביט בחווה.

חווה

זה הפרוייקט שלו..
(שתיקה) אני רוצה שזו תהיה בת.. לא בן..

אנטון

למה?

חיה

כי נוח רוצה בן. בן, בן, בן.. זה כל מה שהוא רוצה. בן.

אנטון לא מגיב. היא מביטה בחדר, מהורהרת. ואז הולכת והוא אחריה. והמצלמה מלווה אותם. שוב הם בסלון. חווה מביטה בעריסה.

חוה
 אולי אני אתן אותה למישהו..
 במילא הוא לא בא לפה.. יעקב..

אנטון לא מגיב. היא ממשיכה.

חוה
 למה אתה עובד אצלו?

אנטון
 למה לא?

חוה
 למה אתה לא מנגן?

אנטון
 למה את לא שרה?

חוה
 כי אני לא באמת טובה בזה.

אנטון
 גם אני לא.

חוה
 (אחרי השתהות) נוח אמר לך, בקשר לפסנתר?

אנטון
 מה הוא היה אמור להגיד לי?

חוה
 הוא לא אמר לך כלום? הוא סיפר לי על הפסנתר,
 ואני מכירה מישהו מהעבודה שאולי יכול לעזור...

אנטון (קוטע)
 איפה את עובדת?

חוה
 בתיאטרון...

אנטון
 משחקת?

חוה
 מלבישה. וקצת תפאורות לפעמים.. ו.. לא חשוב..
 המישהו הזה הוא מתעסק בחלקים לפסנתרים..
 אז אמרתי לנוח להגיד לכם..

הוא לא מגיב.

חווה

אם אתה רוצה אני אקשר אותך אל האיש הזה..

אנטון

לא. אין סיכוי... תודה.

יש תחושה שהוא חוסם אותה. היא לא מבינה אותו, זה מבלבל אותה ומושך אותה.

חווה

טוב. תסלח לי רגע.. אני צריכה לצאת לעבודה..

הוא מביט בה. כשהיא מרימה את ידה לאסוף את שיערה חולצתה מתרוממת וביטנה ההריונית נחשפת לרגע. אנטון מביט בבטן כמו גבר המתפתה להציץ למחשוף. היא מבחינה בכך. מרגישה טיפה מוזר.

חווה

רוצה שאני אשים אותך בדרך?

42. פנים. אולם סקווש. יום.

נוח משחק סקווש מול גבר נוסף כבן 30. הגבר אגרסיבי מאוד, נאנח בכל מכה. נוח רמה אחת מתחתיו לא מהווה יריב. משתדל אבל די אומלל. אחד הכדורים המתעופפים פוגע בו בעוצמה. מעבר זמן- מחוץ לקווי המגרש שם יושבים נוח והבחור שעתה מרכיב משקפיי קריאה היוצרים דימוי מעט מוזר כאשר הם משתלבים עם בגדי הספורט הנדבקים לגוף המיוזע. הבחור, בנקאי, מעיין במסמכים שונים בעוד נוח ממתין. הוא מזיע ואדום כולו.

הבנקאי

(שואל קובע) האחרים דרשו שיעבוד..

נוח מהנהן. הבנקאי מיד חוזר לניירות.

בנקאי

לא רוצה להיות זה שמזיין אותך.. הם צודקים..

הוא שוב משתקע בניירת, שתיקה. לבסוף הוא פונה לנוח מבלי להרים את הראש. שתי בחורות ספורטיביות נכנסות לחדר מצוידות ומאובזרות. תם הזמן לבחורים והגיע תורן.

הבנקאי

(בפלרטוט) אתן יכולות להתחיל בנות..

הן לא מתייחסות. מתחילות לשחק. נראות סופר-מקצועיות.

נוח
תשמע.. (מהסס) הוא.. הוא צריך את ההלוואה הזאת.
בלי העבודה שלו הוא גמור..

הבנקאי מביט בו שניונת וחוזר לניירת. נוח מביט בו בחשש. קולות הכדורים הפוגשים את הקיר הם כמו יריות, לפני כל חבטה הן גונחות.

43. פנים. חנות הקוסמות של אדוארד. יום.

זו חנות קטנה וצפופה לצורכי קוסמות הנמצאת בשכונה. מאחורי הדלפק אדוארד, 60, גוץ מסיבי. פידלמן עומד מצדו השני של הדלפק. אדוארד מוזג וודקה לשלוש כוסיות. הבן, 35, באימונית כחולה מצטרף ולוקח את הכוס. הם שותים. אדוארד מניד את ראשו לשלילה. לאדוארד יש מבטא גרוזיני קל.

אדוארד

בגלל הכבוד של הזיכרון של החבר שלי מלמוד, אני אומר לך לא.

פידלמן

מה זאת אומרת?

אדוארד

תראה אדון פידלמן, מלמוד עשרים שנה הייתי חבר שלו. חבר בגרוזיה זה לא כמו חבר כאן.. אם אני עכשיו נותן לך את הכסף ואתה לא יכול מחזיר לי בזמן, אני לא יכול לעשות עליך את השיטות שלי.

בנו של אדוארד

בגלל הכבוד של הזכרון של החבר שלו מלמוד.

אדוארד

ואם אני לא יכול לעשות את השיטות שלי, אני לא נותן כסף, זה אצלי חוק.
(לבן, בגרוזינית) תראה מה האדון מחפש..

הבן ניגש ללקוח מראה לו איך הופכים את המקל לזר פרחים. חוזר על הקסם במכאניות ללא רגש שוב ושוב בפני הלקוח.

פידלמן

אדוארד אני צריך את הכסף הזה.. יש לי קונטיינר שמגיע לאשדוד שבוע הבא ואין לי איך לשחרר אותו..

אדוארד

הייתי רוצה אדון פידלמן, תאמין לי, אבל אני לא יכול. לשלוח לך אנשים.. לא מתאים לי..

בנו של אדוארד

בגלל הכבוד של הזיכרון של החבר שלו מלמוד. (נותן את המקל ללקוח) תנסה.

פידלמן

אתה מבלבל לי את המוח אדוארד.. לפני ארבע שנים הלווית למלמוד שלושים אלף דולר... עליו לא לא היה לך בעיה להפעיל את השיטות שלך?

אדוארד (משתהה)

אני איש עסקים.. עם מלמוד ידעתי שאני רואה כסף חזרה. איתך לא.

פידלמן

אתה לא היחיד אדוארד. אני אלך למתחרים שלך..

אדוארד

לך. אם מישהו ייתן הוא ייקח לך את החנות. אני עושה לך טובה.

פידלמן

(בשקט) אתה יודע לאיפה אתה יכול לדחוף את הטובות שלך...

אדוארד

בלי מלמוד אף אחד לא ייתן לך. בלי מלמוד מי אתה? כלום.

פידלמן רק מביט.

אדוארד

40 שנה אני עובר ליד החנות שלך, פעם אחת הזמנת אותי לקפה? עם הפרצוף בגרוטאות שלך כל הזמן... אם לא מלמוד לא הייתי רואה את החנות מבפנים. (בגרוזינית) חרא..

אדוארד מחווה תנועה בידו, הבן הצעיר עם מטה הקסמים בידו מעיף את פידלמן מהחנות.

44. פנים. סדנה. יום.

אנטון מנקה את המדפים בקדחתנות ומרץ מוטרפים. נוח מגיע לסדנה, נעמד בפיתחה ומביט בו. נוח מעלה חיוך על פניו במאמץ מה.

נוח

מה עשית?

אנטון מסתובב מבחין בו.

אנטון

שום דבר.

נוח

משהו עשית... אתה יודע כמה פעמים אני
ניקיתי את המדפים המחורבנים האלה? נגעת
בטח באיזה כורסא או שידה..

אנטון לא מגיב. נוח מנסה להתקרב.

נוח

זה בסדר.. אני, עשר שנים שרצתי פה בתור ילד,
בלימודים. בחופשים. ועוד שנתיים עבודה עבודה
אחרי הצבא. הגעתי לערבב פוליטורה..
צוחק. לא, עשיתי דברים.. אבל אף פעם הוא לא נתן לי
לגמור רהיט.. תמיד עוד גרונד על הגרונד שלי..

הוא מושיט את ידיו קדימה, כף היד מופנית לעבר אנטון..

נוח

תגע.

אנטון לא מתלהב מהאינטימיות שנכפית עליו. מהידיים של נוח הקרובות לגופו.

נוח

תגע.. תגע...

אנטון נוגע, בעדינות, בסלידה מסויימת.

נוח

חלק... זה המסיר צבע. שרף את הכל.
חלק, הה? שנה עבודה אין לך טביעות אצבע..

אנטון

אז למה לא המשכת?

נוח משתהה שניה ואז מעדיף להתייחס לזה כבדיחה וצוחק.

אנטון

פגשתי את אשתך, היא סיפרה
לי על האיש של הפסנתרים..

נוח משתהה, זה לא מאוד מוצא חן בעיניו.

נוח

רוצה קפה? אני עושה לי קפה?

אנטון

למה לא אמרת לאבא שלך על האיש הזה?

נוח

כי אתה לא יכול לבנות על דברים כאלו..
זה מתפוצץ בסוף בפנים.. זה לא רציני.
מה אמרת על הקפה, רוצה?

אנטון מניד ראשו לשלילה. נוח ניגש להכין. שתיקה קלה.

נוח

מאיפה אתה מבין בפסנתרים?

אנטון

ראיתי פעם סרט בערוץ שמונה על פסנתרים עתיקים..

נוח לא יודע אם זו בדיחה, צוחק במאמץ. אנטון לא מחייך.

מעבר זמן -

פידלמן ונוח יושבים מול המכתבה. ברקע אנטון מטאטא את הסדנה. פידלמן לוגם קוניאק מתאמץ לא להתפרק.

פידלמן

(מסנן קללה) הייתי צריך לבוא איתך.

נוח אינו עונה.

פידלמן

נלך לצדיקוב.. אם כולם חארות
נלך עם החארה שאנחנו מכירים..

נוח (מנסה לשכנע ברוך)

בוא נבנה בניין אבא, אני אשיג את האישורים, נבנה
בניין, אכבר בניין. בוא נעשה את זה ביחד. אתה ואני.

פידלמן שותק. נוח מנסה טקטיקה אחרת.

נוח

תחשוב על הבטחון שהבניין הזה ייתן לך אבא.

פידלמן

אני צריך שתבוא איתי לצדיקוב. צריך גם את החתימה שלך.

נוח

שעבוד נפסיד את הכל.

פידלמן

דואג לירושה?

נוח

(חושב רגע) כן. אני רוצה שגם לילד שלי יישאר משהו.

פידלמן

(מביט בו רגע מופתע) מחר בעשר בבוקר אתה אצל צדיקוב.

פידלמן קם, מתכוון להמשיך בענייניו. נוח כבר לא יכול להתאפק. הוא קר ואכזרי –

נוח

אבא... .. העסק שלך מת... אין לך איך לשלם לספקים. לאנטון אין לך איך לשלם. (לאנטון) הוא בטח קונס אותך מהמשכורת, נכון? (אנטון לא מגיב לו והוא ממשיך) הכורסא הזאת חצי שנה כאן, מי ירצה אותה? מי משפץ רהיטים היום? זורקים; קונים חדש. עם מלמוד עוד סחבת. אנשים באו בשבילו.. עכשיו מי נכנס לפה? בלי מלמוד אתה כלום..

שתיקה. פידלמן אינו מביט בבנו. ואז, לפתע, הוא סוטר לבנו. נוח יוצא מהסדנה. פידלמן נשאר קפוא במקומו.. הוא מרים את מבטו ומבחין באנטון העומד במרכז הסדנה ומטאטא כאילו לא היה עד לסיטואציה. פידלמן ניגש לרהיט עלוב, מניח על השולחן בתנופה, לוקח כלי עבודה. היד שלו רועדת. הוא נכנס קצת יותר מידי. מפספס. אולי אפילו שובר קצה של פיתוח.. פולט קללה. מופתע מעצמו. אנטון מציץ בו. פידלמן חוזר לעבודה בזהירות עצומה. איבד את הביטחון שלו.

45. פנים. בנק. יום.

פידלמן נכנס לבנק. מחפש במבטו.. אולי עדיין מקווה לראות את נוח. רואה אנשים בתנועה.

46. פנים. בנק. יום.

פידלמן יושב לבדו במשרד צדיקוב. לאחר רגע צדיקוב נכנס ומתיישב מאחורי השולחן.

צדיקוב

הכל מוכן... איפה הבן?

פידלמן

חולה. תביא לי את הנייר ואני אחתים אותו בבית.

צדיקוב

זה צריך להיות בנוכחותי יעקב, אתה יודע את זה.

שתיקה. פידלמן נועץ מבט ברצפה.

צדיקוב

מה קורה יעקוב?

פידלמן

אני צריך שתאשר לי את ההלוואה הזו.

צדיקוב

אני אאשר לך את זה בשמחה. תביא את הבן שלך..

פידלמן

איך היה בתורכיה? (לא מסוגל להביט בצדיקוב)

צדיקוב

לך מפה יעקוב.

פידלמן

אני אלך לאשתך צדיקוב. אני יודע בדיוק מה קרה שם בתורכיה, עם הזנזונת שלך... הטלרית פה.. איך קוראים לה..

צדיקוב

(בשקט) אסתר.

שתיקה. צדיקוב מהורהר לפתע.

צדיקוב

רד מזה יעקוב. עזבתי את הבית לפני שבועיים. אשתי יודעת הכל. אם אתה רוצה את ההלוואה תחזור עם הבן שלך.
(חוזר למחשב)

47. פנים. דירת פידלמן. לילה.

פידלמן יושב בספה האפורה בסלון ביתו. הוא לוגם משקה מכוס. ידו רועדת. הוא מנסה למנוע את הרעד, לא ממש מצליח. נשמעת דפיקה בדלת. הוא מיד מתרומם, לחוץ. הדפיקה חוזרת, פידלמן משתהה רגע, מביט סביבו אל הסלון הישן והמוכר. התמונות. הארונות. הוא ניגש לדלת, חולף על פני רהיטים ישנים, כמה תמונות. בית. הוא עומד שניה מול הדלת ופותח. מולו בחורה, 20, רזה, גבוהה מאוד, עם איפור כבד.. הוא מופתע. היא מיד נכנסת.

בחורה

יעקוב?

פידלמן

כן..

היא נכנסת

בחורה

שלום חמוד..

הוא נכנס איתה. היא מגיעה לסלון, מניחה את תיקה על הכורסא, מביטה במקום החדש. בחפצים. הוא עוד לא נכנס. רק מביט בה.

בחורה

כאן או בחדר?

פידלמן לא מסוגל לענות, היא מתחילה להתפשט באמצע הסלון שלו. מוציאה את המעיל.. מתיישבת על הספה. הוא קפוא, לא יודע מה לעשות, מבוהל. היא מביטה בו, מורידה עוד משהו, כדי לגרום לו לגשת. אולי אפילו נותרת בחזה חשוף.

פידלמן

(בקושי מצליח לדבר) תתלבשי.. זה טעות..

בחורה

מה טעות? אתה התקשרת ללידיה. הזמנת בחורה..

פידלמן

אני מצטער, אני ביקשתי.. מישהי מסוימת. אמרתי להם מישהי קטנה עם שער חום..

בחורה

אז אני כמו שתי קטנות.
(הוא שותק היא ממשיכה)
נו, אני פה עכשיו. בוא תזיין אותי.. אני אעשה לך טוב..

פידלמן

אני אמרתי לבחורה בטלפון..
(נמנע מלהביט בה.. הוא שולף את ארנקו) אני אשלם לך..

בחורה

אז שלם...

היא מתלבשת. פידלמן נבוך מאוד, הולך לארנק של.. מחכה שתתלבש, ואז נותן לה את הכסף.
היא סופרת ומכניסה לתיקה.

בחורה

עוד חמישים למונית..

הוא מגיש לה עוד חמישים.
ואז הוא רץ ויוצא לרגע מהסלון. היא נשארת לבדה, מתלבטת אם להישאר, מחליטה ללכת, אבל הוא תופס אותה לפני הכניסה, עם המצלמה של מלמוד, מפעיל אותה.

בחורה

לא מצטלמת, חמוד..

פידלמן

לא.. זה לא.. את מכירה אותה?

הוא מקרב את הצג לפניה. היא מביטה אבל לא עונה.

פידלמן

זה בסדר.. אני לא..

היא לא מגיבה. הוא שולף שוב את ארנקו. מראה לה כמה שטרות. היא משתהה רגע, מושיטה יד. הוא משלם לה.

בחורה

היא עובדת עכשיו במכון..
(משתהה עוד רגע, מביטה בו) לבנדה חמש..

הוא רוצה לכתוב.. מוציא עט..

בחורה

בלי לכתוב.. תזכור. יש שם מדרגות.. תרד למטה..
(עוזבת)

פידלמן בסדנה, עובד על אחד מהרהיטים העלובים/ההדומ של מלמוד, ושותה. מחליף כלי עבודה התלויים שם כמו סכינים, עובד כמו משוגע ושותה כמו משוגע.. חם לו, הוא מסיר את החולצה ונשאר בגופיה לבנה.. הוא ממשיך לעבוד ולשתות. בכל פעם שהוא נעצר לשניה מהעבודה ניתן להבחין בידו הימנית רועדת. אבל הוא לא נעצר עובד מהר, ואז הוא נפצע, חותך עמוקות את כף ידו השמאלית. הוא מסנן קללה, נעצר.

הוא מביט סביבו, מביט ברהיט העלוב עליו עבד, מרים אותו ומטיח ברצפה. הרהיט העלוב נשבר. הוא מסתער על שאר הגרוטאות, מנפץ אותן. דם זורם מידו, מטפטף על הרצפה, מכתים את בגדיו.

פידלמן שולח ידו אל הפלאסק אבל היד רועדת והמשקה ניתז על ידו הפצועה. הוא מתעוות לכמה שניות. רועד. לבסוף הוא מנסה לסגור את הפלאסק בידו הבריאה. מתיישב ומחזיק אותו בין הרגליים. אבל היד שלו רועדת והפקק נופל לרצפה ומתגלגל... פידלמן עוקב אחר המכסה בגלגולו. המכסה נעצר רק כאשר הוא נתקע בתמונה של מרלין מונרו. פידלמן מביט בתמונה. ואז הוא לוקח נשימה, מביט בידיו, מנסה ליצב אותן. לא מצליח.

49. חוץ. הרחוב מול הסדנה. לילה.

אנטון מסתתר בקרן רחוב, מביט בסדנה, האור בה דולק. אנטון מביט בשעונו, חסר סבלנות. הוא הולך כמה שניות, מנסה להתחמם. מביט שוב רגע ארוך.

50. פנים. סדנה. לילה.

פידלמן יושב על האסלה פניו אדומות, נושם בכבדות. הוא שיכור וכואב, סביב כף ידו השמאלית כרוכה מגבת מוכתמת בדם. ידו הימנית רועדת. לפתע נשמע קולו של אנטון מתוך הסדנה.

אנטון (o.s)

אדון פידלמן?

פידלמן אינו עונה.

אנטון (o.s)

אדון פידלמן? אתה פה?

צעדים מתקרבים, אנטון מופיע בפתח חדר השירותים. השניים מביטים זה בזה..

אנטון

תראה לי את היד שלך. אולי צריך תפרים.

פידלמן

מספיק.

אנטון

אדון פידלמן, אולי אתה צריך תפרים..

פידלמן

(בשקט) די עם האדון פידלמן.

אנטון

סליחה. תראה לי את היד שלך.

פידלמן

לא צריך..

אנטון (צועק)

..00. אמכ. תראה כבר את היד שלך.

פידלמן משתתק.

51. פנים. מסדרון בבית חולים. לילה.

פידלמן ואנטון יושבים במסדרון של בית חולים, ממתנים להיכנס לרופא, חתיכת בד לבן עם סימני דם עוטפת את ידו של פידלמן. לבסוף פידלמן פונה לאנטון מבלי להביט בו.

פידלמן

מה, אתה גר שם?

(לא מקבל תשובה) אתה לא יכול להמשיך לגור בסדנה.

אנטון מביט בו לרגע.

52. פנים. בית פידלמן- חדרו הישן של נוח. יום.

אנטון יושב על מיטת נוער בחדרו הישן של נוח בבית פידלמן. עדיין יש תחושה של נעורים בחדר. פידלמן נכנס לחדר עם סט מצעים. כף ידו חבושה ומנוטרלת. מגיש לאנטון.

אנטון

זה זמני... עד שאני אמצע מקום..

פידלמן בפז'אמה כבר, מניח את המצעים, מסדר עוד דבר או שניים ופונה לצאת.

אנטון

תודה.

פידלמן

מחר ניקח חופש. מחרתיים נחזור לעבוד..

משתתף עוד רגע ויוצא מהחדר. אנטון מביט סביבו, מרגיש מוזר בחדר הקטן. בוחן תמונה שעל הקיר, בגדים ישנים בארון, קלטות ישנות, ספר נעורים במדף עם סימנייה. מגירה עם כמה מזכרות קטנות ביניהן דיסקית צבאית. אנטון עונד אותה.

53. פנים. יום. מאחורי הקלעים בתיאטרון.

אנטון צועד במסדרון ארוך בקומת המרתף של התיאטרון. משני צדדיו משרדים, חדרי הלבשה, מחסני תפאורה. הוא צועד במהירות עובר חדר חדר, מחפש.. אם הדלת סגורה הוא פותח אותה מבלי לדפוק.. לבסוף הוא מגיע ליעדו. מחסן התלבושות של חוה. מבעד לויטרינה גדולה הוא מבחין בה.. היא עומדת מול שחקן מאוד מפורסם, העומד על שרפרף, התלבושת שלו לגופו וכובע בידו.. הוא מנופף בכובע וצורח על חוה. חוה אינה עונה, סופגת את העלבונות של השחקן בדממה. כמעט זומבית. השחקן מחווה תנועת ביטול, חובש את הכובע ונעמד מול המראה,

שחקן

זה לא יעבור חווה... אמרתי לך שאת לא תוכלי לעשות את ההפקה הזאת. את התעקשת לעבוד עד הרגע האחרון. אז הינה!

מביט בעצמו בראי, מאוד מאוד לא מרוצה. אנטון מביט בחווה שנראית מרוסקת. הוא מנצל את ההפוגה, ונכנס לחדר כאילו לא היה עד לסצנה.

אנטון

אהלן חווה

חווה

(בקושי עונה) היי.

אנטון

(סוקר את התלבושות) מה זה, משהו קצת תקופתי?

שחקן

כן.. מי אתה?

אנטון

יפה.. אפשר? (מצביע על הכובע)

הוא מושיט יד והשחקן נותן לו את הכובע. אנטון חובש מביט בעצמו בראי, מבסוט. זה מתאים לו. השחקן מביט בו.. ואנטון מחזיר לו את הכובע.. השחקן שם על עצמו, בוחן את עצמו בראי.. יותר סלחן.

שחקן

טוב, עזבי.. נישאר עם זה..

הוא הולך משם. חוה מביטה באנטון וצוחקת (כמעט מבעד לדמעותיה אפשר לומר).

חוה

מה אתה עושה פה?

אנטון

החלטתי לקבל את ההצעה שלך.

מעבר זמן-

חוזה מסיימת שיחה בסלולארי, רושמת משהו על פיסת נייר.

חוה (בטלפון)

תודה אני חייבת לך.. תודה רבה. ביי.

ומנתקת. היא מביטה באנטון שחובש פאת שופט אנגלי.

חוה

יש, משהו... זאת אומרת, הוא חושב שזה חסר סיכוי.
אבל הוא נתן לי שם של מישהו שאמור להיות המאכער
הכי גדול של פסנתרים עתיקים.. חאלד אחד.. אם יש
כזה פסנתר בארץ הוא אמור לדעת מזה.
(מגישה לו את הפתק)

אנטון לוקח את הפתק, מביט בה.

אנטון

את לא באה איתי?

חוה מנידה ראשה לשלילה.

אנטון

למה?

חוה

נוח חושב שחייבים לסגור את העסק.. שכל הסיפור
עם הפסנתר....

אנטון

זה רומנטי אבל לא מציאותי.. הוא הסביר לי.

היא מביטה בו, מחייכת.

אנטון

אני לא אספר לו..

חוה צוחקת.

אנטון

כן? לא? מה?

אנטון וחווה הולכים בהאנגר. אנטון מביט בפס התחתונים שלה המודגש על ידי השמלה הקלה. מביט על הבטן שלה. היא חשה במבטים אבל לא מתייחסת. זהו האנגר ענק עמוס גרוטאות של פסנתרים, חלקים מפורקים, גוויות של פסנתרים, הכל מהכל. קאט ל – אנטון וחווה עומדים מול ח'אלד, בעל המקום, 65, שמן מאוד על כיסא גלגלים חשמלי. חאלד מחזיק בידו האחת סיגר שמן וכבוי ובידו השניה מצית.

ח'אלד

סטיונווי 1904..

אנטון

כן.. אבל גרוטאה.. לא משהו..

חווה

משהו שלא עולה הרבה..

ח'אלד מניד בראשו לאות שהבין את זה כבר. הוא חושב. מתאמץ. זמן מה מילה לא נאמרת.. הם מביטים בו מתוחים. ואז הוא מהנהן לעצמו. יש לו משהו.

ח'אלד

ואם אני אתן לכם כתובת, מה יצא לי מזה?

אנטון

אתה מכיר פסנתר כזה?

ח'אלד

אולי.. אם יצא לי מזה משהו..

חווה

חאלד..

חאלד

(מתקן את המבטא שלה) ח'אלד.. אני הבנתי אותכם,

חסר לכם חלק אורגינאל לפסנתר שלכם. מסגרת או..

XXXX .. חתיכת סכום אתם רוצים לעשות עלי..

חווה

ח'אלד, זה טובה למישהו. לאיש זקן. זה לא כסף שלנו..

ח'אלד

גם אני זקן.

(שתיקה. הוא ממשיך)

מי עוד ימצא לכם גרוטאה של סטיונווי 1904 ?

אנטון מביט בחווה.

אנטון
 יכול להיות שהוא ייתן לי משהו... אם נמצא את החלק
 שחסר לנו. ואז אני אוכל לתת לך.. משהו..

ח'אלד
 (מלגלג) אם הוא ייתן לך משהו אז אתה אולי תיתן לי
 משהו?

אנטון
 כן.
 (שתיקה) אם לא תעזור לנו אז בטוח לא תקבל כלום.

קאט ל –
 הם הולכים במרץ בדרך הפוכה. מרוצים. נרגשים. אין ספק שהשיגו מה שבקשו.

חוה
 הוא לא ייתן לך כלום פידלמן..

אנטון
 את חושבת?

חוה
 אני בטוחה.

אנטון
 בן זונה..

הם מחייכים זה לזה. נרגשים.

55. פנים. סלון גברת ואלנברג. יום.

אנטון וחווה יושבים על ספה זוגית ביחידת דיור בבית אבות ולוגמים תה מספלי פורצלן.
 חווה מושיטה ידה לז'אקט של אנטון ושולה איזה לכלוך. נשמע קול של קשישה מחוץ לחדר.

קול נשי (o.s)
 איך אמרתם הגעת אליי?

חווה
 דרך חאלד..

אל הסלון נכנסת כעת הגברת ואלנברג, 84, זקופה ומטופחת, בנקל ניתן להבחין כי בצעירותה
 הייתה אישה יפה במיוחד. בידה מגש ועליו עוגה. היא מגישה לאנטון וחווה פרוסה.

גברת ואלנברג

חאלד? לא מכירה אף חאלד. זה שם של ערבי,
לא? מילא... שיהיה חאלד..

חוה ואנטון מציצים זה בזה כובשים חיוך.

אנטון

הוא.. החאלד הזה.. הוא מכיר את האדון ולאנברג.

גברת ואלנברג

את האדון? נו. האדון נפטר לפני שלושה חודשים..

אנטון

סליחה לא ידעתי... (שוב הוא גונב מבט עם חוה)

גברת ואלנברג

מילא, (פורסת לחוה) תאכלי עוד עוגה?

חוה

תודה, אולי עוד חתיכה קטנה.. היא מצויינת.

גברת ואלנברג

קנויה.. אז אני כבר אביא מפיות..
(הולכת להביא מפיות)
תגיד לי, למה את מצפה בן או בת?

חוה

אני לא יודעת.

גברת ואלנברג

חשבתי שהיום כולם.. נו טוב. תמיד מישהו חייב להיות
להיות מיוחד.

אנטון

גברת ואלנברג, בקשר לפסנתר.. היינו רוצים להציץ
בו.. כלומר... אם לא אכפת לך.. לבדוק איזה חלק...

גברת ואלנברג

(חוזרת עם המפיות)
הפסנתר.. אך. איזה פסנתר זה היה.. משהו.

אנטון

היה?

גברת ואלנברג

ומה? מכרתי אותו, שבוע אחרי שבעלי נפטר.. קחי..

אנטון

למי מכרת?

גברת ואלנברג

סוחר. קנה ממני את כל הבית, שדד אותי בלי בושה, אבל
מה אכפת לי.. מה אני כבר יכולה להביא לכאן? ולדירה
הבאה שלי פחות... מה אפשר להכניס לתוך ארון?.. ואצלנו
היהודים גם ארון אין.. מילא..
(לאנטון) אתה יהודי, כן? שטויות. מה זה חשוב..
גם אתה בסוף.. כמו כולם.. קח מפית..

אנטון

את זוכרת אולי איך קראו לו לסוחר?

גברת ואלנברג

אם אני זוכרת? כל כל הרבה שמות יש בעולם.. נו..
שם לא משלנו זה היה.. אם אתה מבין
אותי. שווארצע.. זה אני זוכרת. אבל היה מנומס. כן.

אנטון

(בחשש) מלמוד במקרה?

גברת ואלנברג (מופתעת)

תראה מה זה.. בדיוק ככה, אתה מכיר אותו?

אנטון מהנהן, מיואש.

גברת ואלנברג

מה שלומו?

אנטון

הוא מת.

גברת ואלנברג

גם הוא? נו מילא. לפחות הספיק לשדוד אותי
לפני זה.. עוד עוגה?

56. פנים/ חוץ. רכב חוה בניסיעה. יום.

חוה ואנטון נוסעים ומתפוצצים מצחוק. בלי אף מילה אחת. חוה כמעט עושה תאונה אבל מצליחה לחמוק ברגע האחרון, זוכה למטח צפירות. זה רק מחזק את הצחוק אצל שניהם. הם נקרעים. כשהם נעצרים ברמזור הבא היא מביטה בו, יש שם רגע. הוא רוכן לעברה ומנשק אותה. היא משתפת פעולה לשניה אבל אז נרתעת לאחור. הוא מביט בה. היא מרכינה מבט, הוא מתרחק. הרמזור מתחלף. היא חוזרת לנהוג. כאילו כלום לא קרה.

57. חוץ. יום. באסטה לירקות ופרות בדרום העיר

חנות הירקות די גדולה. תחושה של איזור תחנה מרכזית ישנה. הקונים דלים או עובדים זרים. פידלמן הוא אחד מהם. סוחר אחריו עגלת יד שעמוסה כבר. הוא בורר בקפדנות תפוחים מארגז, משתדל לאסוף את הטובים, ממלא שקית. קצת קשה לו עם ידו הפצועה אבל הוא מסיים את המשימה ומגיש את השקית למוכר. המוכר שוקל ומחזיר לו את השקית.

מוכר

שתיים עשרה וחצי.

פידלמן

שתיים עשרה וחצי? כתוב פה ארבע שקל קילו.
(מצביע על חתיכת קרטון שבארגז תפוחים אחד)

מוכר

(חסר סבלנות) זה הארגז הזה.. מה שלקחת זה שמונה שקל. מה, אתה לא רואה שזאת סחורה אחרת?

פידלמן במבוכה קיצונית, ההאשמה המרומזת של המוכר מביכה אותו. הוא מביט בארגז של הסחורה הזולה. התפוחים שם כמעט רקובים. הוא מוציא ארנק.

58. פנים. לילה. סלון/מטבח דירתו של פידלמן

אנטון מחליף לפידלמן תחבושת. זו פעולה כואבת אבל פידלמן שומר בכוח על פנים קפואות שתיקה ביניהם אבל גם קרבה גדולה. שהתחבושת הוסרה אנטון ניגש למגרה.

פידלמן

מימין. כן..

אנטון מוצא את המשחה ומביא לפידלמן, פותח אותה עבורו. פידלמן מורה לו שיסתדר לבדו. בידו הבריאה הוא לוקח מעט משחה, רוצה למרוח אבל היד רועדת. אנטון בעדינות אוחז בידו, ומעביר לידו את המשחה שפידלמן כבר לקח. הוא מוסיף קצת משחה מהשפורפרת ומורח על הפצע של פידלמן. שוב שתיקה.

פידלמן

אחר כך תפתח את המקרר, עשיתי קניות..

מעבר זמן –

הם אוכלים. או יותר נכון פידלמן מביט באנטון שאוכל בתיאבון. הוא יוצא לשניה וחוזר עם קערת פירות גדולה.

פידלמן

יש טעם לנסות לחפש לו מסגרת?

אנטון מניד בראשו לשלילה. שתיקה.

אנטון

מה עם לצקת? אפשר לצקת מסגרת חדשה..

פידלמן מניד בראשו.אנטון

(כמעט מתחנן) מסגרת זה כמו מיתר. זה פלדה. מיתרים מחליפים, אז אפשר להחליף גם מסגרת..

פידלמן

(חושף את האמת) עזוב.. אין לי גרוש. זה עסק של כמה אלפים.. לשלם לך לא יהיה לי חודש הבא.. ה 15 זה הסוף.. מס הכנסה.. זהו. גמרנו.

אנטון מביט בו. בתבוסה שבפניו. הוא חושב כמה שניות.

אנטון

ואם אני אגיד לך שיש לי חבר שמוכן לעשות את זה חינם. בעל בית יציקה..

פידלמן מביט בו בספקנות.

אנטון

מישהו שחייב לי טובה גדולה. שווה כמה אלפים..

השניים מביטים זה בזה.

59. פנים. יום. קניון

אנטון רחוק מגולח, לבוש בחולצת כפתורים, נראה אדם לגמרי אחר, פוסע בקניון. הוא מגיע לחנות תכשיטים. נכנס. מסתכל סביב. אישה בבלונד צבוע מדיפה ניחוח נובורישיות בוחנת כמה תכשיטים יקרים. הוא קולט אותה בזווית העין, לא מעורר שום חשד בגינוניו ובמראה שלו. כשהאישה מחזיקה תכשיט היקר ובוחנת אותו, הוא מזנק, חוטף לה אותו מהיד ורץ.

60. פנים. בית יציקה. יום.

פידלמן (בתחבושת קטנה יותר) ואנטון נכנסים לבית יציקה. תחושה של ירידה לגיהנום. אורות, קולות מתכתיים.. גיצים. אנטון נושא בידו את המסגרת הישנה.

לבסוף פידלמן ואנטון עומדים במרכז בית היציקה, אנטון לוחץ את ידו של הבעלים. מצביע לו על פידלמן. פידלמן לוחץ לו יד אחריו. הם מדברים מעט ואז פידלמן מראה לו שרטוטים. הם מדברים אבל לא שומעים כלום. מסביב מכונות ותנורים ענקיים, רעש אדיר.

61. פנים. סדנה. יום.

פידלמן נעמד מעל הפסנתר עם ידו החבושה. אנטון מצטרף אליו. אנטון מפרק את מנגנון הפסנתר ואת המסגרת. פידלמן עומד לידו. אנטון מפרק את מנגנון הפסנתר למרכיביו. עבודה עדינה במיוחד. פידלמן מעליו נותן הוראות. כל חלקי הפסנתר הפנימיים מסודרים בסדר מופתי על מפת לבד ירוקה. פידלמן ואנטון עומדים מול גוף הפסנתר, מול העץ.

פידלמן

א' ניקיון ושיוף. צריך להפשיט אותו ממאה שנים של צבע ולכלוך. ב' קונסטרוקציה. ג' צביעה. ד' גרונד. ה' פוליטורה. אבל עד הפוליטורה, בלי נדר, היד שלי תסתדר.

אנטון מביט בפידלמן. פידלמן עולה על כסא ומחפש משהו באחד המדפים הגבוהים, מוריד תיבה, ניגש לאנטון ונותן לו בלי מילים אבל איכשהו באופן חגיגי שמייצר רגע משמעותי. זו ערכת כלי עבודה שלא נראה כי נעשה בה אי פעם שימוש. אנטון מביט בה לרגע, פותח וסוגר.

פידלמן

אתה יכול להתחיל מתי שאתה רוצה.

אנטון מתחיל לעבוד.

62. פנים. קומת המשרדים. יום.

קומת משרדים מפוארת. דלת עץ גדולה נפתחת ונוח יוצא אל המסדרון. הוא חיוור לחלוטין. הוא סוגר אחריו את הדלת. הוא קפוא לחלוטין. משהו מאוד רע עובר עליו. מזכירה שיוצאת אחריו עם ניירות מביטה בו ברחמים.

מזכירה

מצטערת.

63. פנים. שירותים. יום.

שני גברים במכנס שחור וחולצת כפתורים לבנה עומדים מול משתנות ומשתינים. אחד מהם נראה באופוריה, שיכור אולי.

גבר א'

אהובי, שירותים יקרים שלי, שנים סבלתי את המחסור בנייר טואלט, פרי חסכנות מבורכת של ההנהלה. את ריח השתן, מריחות החרא הקלות.. את צחנת הסטז'רים

המבקרים פה גם הם תכופות.. תכופות מידי..
 אבל לא עוד.. אני עוזב אתכם היום ועובר לשירותי
 השותפים..
 גבר ב' נקרע מצחוק. נוח נכנס למקום, מבחין בשניים.

גבר א'

שם הנייר בשפע ולחרא יש ריח של לבנדר.. הו! שדות
 השיש הנצחיים של שירותי השותפים! ברוך אהיה
 בשעריכם...

גבר ב' מבחין בנוח ונותן מכה קטנה עם המרפק לחברו שמבחין בנוח ומיד משתתק.

גבר א'

אהלן פידלמן, מה עניינים?

נוח מהנהן. הוא ניגש למשתנה היחידה הפנויה לצידם. שתיקה. השלושה משתינים.

נוח

מזל טוב על השותפות אבי.

גבר א'

תודה.

וממשיכים להשתין בשתיקה.

64. פנים. סדנה. יום.

אנטון לבדו בסדנה. הוא מתקן סדקים בגוף הפסנתר, הפטיפון מנגן את גאתרי -
 THIS LAND IS MY LAND. אל הסדנה נכנס נוח. אנטון אינו מבחין בו.

נוח

תרטיב את העץ קצת יהיה לך יותר קל.

אנטון מסתובב מבחין בנוח ולא מתייחס.

נוח

הוא יודע שאתה מתעסק לו ככה בעבודה?

אנטון מהנהן. ואז נוח מבחין בערכת כלי עבודה, ערכה של רסטוראטור המונחת ליד אנטון.

נוח

הוא נתן לך את זה?

אנטון

כן. מה הבעיה?

נוח

שום בעיה.

פידלמן ניכנס לסדנה בידו שקית פלסטיק ובה שני הסנדוויצ'ים התוניסאים. שתיקה קלה.

נוח

אז אתה כן משפץ את הפסנתר.

פידלמן

כן. אנטון בוא לאכול.

נוח

מה קרה ביד?

פידלמן לא עונה.

נוח

אתה יכול לעבוד ככה?

פידלמן

אנטון עובד.

נוח

(בקול שקט שאנטון לא ישמע) נתת לו את הכלים שלי

פידלמן מתעלם. אנטון מצטרף אליהם. מתיישב מול פידלמן. השולף בקבוק יין אדום פשוט ושתי כוסות. נוח עומד שם מיותר לחלוטין.

נוח

אנחנו צריכים לדבר אבא... חזרו לך שני צ'קים..

פידלמן אינו מגיב. הוא מתחיל לאכול.

נוח

בסוף לא תהיה לך ברירה, אתה תהיה חייב לדבר איתי.

שתיקה. פידלמן חוזר לאכול בהפגנתיות. נוח מביט בשניהם נוגסים מהסנדוויץ'. זה מול זה. כמו אב ובן. הוא פונה לפידלמן כמו ילד נואש שמלשין על אחיו כדי לקדם את עצמו בעיני האב

נוח

הוא משחק אתך משחקים אבא.. הוא סיפר לך שיש

לו אח שיכול לקנות את כל הרחוב פה? הוא ילד מפונק.
רוצה להיות מוסיקאי. מתחרט, לא רוצה, כן רוצה..
(לאנטון) מה אתה עכשיו משחק? פועל בסדנה?
אנטון עדיין לא עונה ולכן נוח פונה לפידלמן.

נוח
בדקתי עליך (לאנטון) (אבא.) יש לו לאן ללכת כשאתה תישאר פה בלי
כלום.
(שתיקה. נוח ממשיך)
למה אתה שונא אותי ככה, הה?

פידלמן
אל תקשקש. אני הייתי איתך הוגן. תמיד. אתה,
מאחורי הגב שלי אתה הלכת למלמוד בשביל לסגור
לי את העסק..

נוח שותק.

פידלמן
הלכת או לא הלכת?

נוח לא אומר דבר. פידלמן נושף.

פידלמן
ואחר כך אתה שולח לפה את אשתך, מה, למדוד את
הנכס החדש שלכם? חמש שנים היא לא היתה פה פתאום
היא באה, מה אני מטומטם?

נוח לא יכול לסבול יותר. הוא מעיף בכעס את תיבת כלי העבודה של אנטון.
הכלים מתפזרים ברעש גדול. אנטון מציץ בפידלמן שממשיך לאכול בדממה.

65. פנים. סדנה. יום.

אנטון רוכן אל הפסנתר, עובד. פידלמן מעליו, עומד ונותן הוראות. אנטון מפעיל לחץ על אחת
מרגלי הפסנתר.
הרגל רקובה לחלוטין, נשברת והפסנתר בחבטה עזה ומצלצלת. שקט. הם מבוהלים. פידלמן
מסנן קללה גסה במיוחד. הוא בוחן את הרגל שהתפוררה.
במבט מקרוב ניתן להבחין שהעץ מחורר ומהחורים זוחלות תולעים גדולות. כל העץ הפנימי הוא
נסורת רוחשת תולעים.

אנטון
שיט .. כוס אמכ.. שיט. שיט.

פידלמן מניח את ידו על כתפו כמרגיע.

מעבר זמן – אנטון עומד מעליו במתח ומביט. פידלמן בודק את נקודת החיבור של הרגל עם הפסנתר. מתרומם, מביט באנטון בחיך.

פידלמן
רואה? עוד לא הגיעו לגוף.

66. פנים. סדנה- חלל תצוגה. יום.

חלל התצוגה של הסדנא כבר מאוד עלוב. מעט רהיטים מוצגים למכירה. הבולטת בהם היא כורסת ה"הו ה"ה" עם תג המחיר של 12,000 ₪. פידלמן ואנטון מגיעים לכורסה. פידלמן מחזיק את הרגל השבורה של הפסנתר. בודק אם יש אזור בכורסא ממנו ניתן לגלף רגל זהה.

פידלמן
אותו עץ, רואה.. מהגוני.. אותו גיל. הנה, מפה..

מצמיד את הרגל ומראה לאנטון את הנקודה ממנה ניתן לגלף רגל זהה.. שוט של רגל קורעת את מסגרת העץ מעל כורסת ה"הו ה"ה". זהו פידלמן. אדום כולו.

מעבר זמן –
אנטון בהדרכה צמודה של פידלמן מרוכז מאוד, מכין את הרגל מהמסגרת של כורסת ה"הו ה"ה". הרגל עוברת פוליטורה.
הרגל מוכנה ומורכבת אל תוך הפסנתר בברגי עץ מיוחדים.
מעבר זמן –

פידלמן ואנטון עובדים על הפסנתר (פידלמן מנסה תמיסות שונות המקנות למסגרת מראה ישן). בחור ובחורה אלגנטית בת +30 משוטטים בסדנה.. הגבר משועמם, הבחורה מביטה ברהיטים הבודדים. אנטון עוקב אחריה באדיקות בזווית העיין. מביטה ויוצאת. הגבר אחריה. אנטון מסנן קללה. פידלמן מבחין בכך.

פידלמן
עזוב. היום לא אהבו מחר כן. אל תתעסק בזה.

אנטון מציץ לעברו ממשיך לעבוד.
מעבר זמן - הם עדיין ממשיכים בעבודה בריכוז גדול.
אל הסדנה נכנס לפתע בחור צעיר גדול בכיפה עם סרבול של חברת החשמל.

בחור צעיר
צהריים טובים, ביקורת חברת החשמל. איפה המונה?

הוא נכנס אל פנים הסדנה.

פידלמן

מה פתאום ביקורת?

אך הבחור כבר מוצא את ארון החשמל ופותח אותו. פידלמן ואנטון ניגשים אליו במהירות. הבחור שולף את המגנט הקטן המונע ממונה החשמל להסתובב..

בחור צעיר

אתה יודע שגניבת חשמל זה עבירה פלילית.
מי פה הבעל בית?

פידלמן

אני הבעל בית, אבל אף אחד לא גונב פה חשמל.

בחור צעיר

אז מה זה המגנט?

ומגיש לפידלמן את המגנט. הוא שולף פנקס מתיקו ומתחיל לרשום דו"ח.

פידלמן

אני לא שמתי פה שום מגנט זה...

בחור צעיר

אבל מישהו שם, וזה גניבה אדוני.

אנטון

זה בטח טעות, לא היה לנו מושג שהמונה לא עובד.
בחייך תהיה הגון.

בחור צעיר

ולא נראה לך חשוד שאתה משלם כל כך מעט חשמל?

פידלמן (משתהה)

תשמע... היה לי... עד לא מזמן היה לי שותף. הוא טיפל בכל מה שקשור לחשבונות ו... לי לא היה מושג מזה..
אולי הוא התעסק עם זה... הוא נפטר.. לפני כמה שבועות.
אתה יכול לבדוק את זה..

הבחור משתהה.

אנטון

לא היה לנו מושג.. עכשיו שאנחנו יודעים זה לא יקרה
שוב. בחייך תהיה הוגן לך לקראתנו...

הבחור הצעיר נעצר מכתובת הדו"ח. משתהה לרגע.

בחור צעיר

מצטער, כבר כתבתי אותו. עכשיו אני לא יכול לעשות כלום.

אנטון

(בשקט, שפידלמן לא ישמע) אתה לא יכול לעשות לו את זה.. הוא ימות מזה.. הוא אדם מבוגר..

בחור צעיר

מצטער. אחרי שכתבתי אני כבר לא...

אנטון

אבל אומרים לך שלא היה לנו מושג. (צורח) לא היה לו מושג. זה השותף שלו...

בחור

כבר כתבתי..

אנטון

אז תמחק.. תגיד שנקרע לך דף.. (מנסה לקחת ממנו את הפנקס)

הבחור הודף אותו.

פידלמן

עזוב אותו! אנטון, עזוב..

אבל אז אנטון בכוח רב מעיף את הבחור. הוא נופל, הראש שלו נחבט במשהו. רגע בו לא ברור מה בדיוק קרה.. אנטון רוצה להסתער עליו אבל פידלמן מזנק לבחור שלא ניזוק במיוחד. רק מתאושש מההלם. פידלמן בודק אותו.

פידלמן

הכל בסדר?

הבחור לא עונה.

פידלמן

הכל בסדר.. הכל בסדר (לאנטון) הכל בסדר..

מחפש את אנטון במבטו ולא מוצא אותו. אנטון נעלם.

בחור
הוא יאכל אותה חזק.. אני אומר לך. לא ממני. חזק.
פידלמן
די.. תוותר לו.. הכל בסדר.. לא קרה כלום..

בחור
הוא משוגע. אסור לו להיות עם אנשים..

פידלמן
הוא.. אני מבקש ממך לוותר לו. אני מבקש. הוא..
עובר תקופה קשה.

הבחור טוב המזג נרגע.

בחור
תרסן את הבחור שלך.. זה לא עסק..
אתה יודע.. אני כולה עושה את העבודה שלי..

פידלמן
תודה.. תודה..

פידלמן רץ ומביא לו כוס מים. הבחור שותה. פידלמן מביט בו. הבחור אוסף את הפנקס, מכניס לתיק. קם.

בחור
אני לא אגיד כלום על המשוגע הזה.. אבל הדו"ח..
זה דו"ח..

פידלמן מהנהן. מובס.

67. פנים. דירה חוה נוח. יום.

נוח עובד בסלון ביתו על ניירת. נראה שכל כובד העולם על כתפיו. דפיקה בדלת.
נוח פותח. מולו אנטון. לא יודע מה להגיד לו.

אנטון
באתי להציע לך לקנות ממך את החלק שלך בסדנא.
אנחנו עומדים למצוא קונה לפסנתר.

נוח
(לוקח נשימה. חושב) בוא. כנס, כנס...

נוח לוקח את אנטון המופתע לשולחן לצידו ישב בתחילת הסצנה. הם מתיישבים.

נוח

כמה תוציאו על הגרוטאה הזאת? מאה אלף דולר?
זה לא יקרה, אבל נגיד.. החלק שלך זה כמה? נגיד
חצי.. הוא לא ייתן לך, אבל נגיד.. אתה בדיחה. על
בניין כזה אני מוציא שתיים שלוש דירות..

אנטון

בן כמה הולדמן הזה? בטח שישים. עוד רגע הוא יוצא
לפנסיה. או מת. אין לך ולדמן אין לך רישיון

נוח

ולדמן בן חמישים ושתיים. והוא רק מקצר לי תהליכים.
בשליפה, על המקום.. אני לא מוכר את זה בפחות
משלוש מאות אלף..

לאנטון נופל האסימון שאין לו סיכוי.

נוח

קצת מעל הפופיק שלך קפצת, הה? לך לאח שלך.
תבקש ממנו יפה, הוא בטח ייתן לך.

אנטון

אתה תפסיד את הכל. אבא.. הוא ישרוף את הסדנה
בחובות לפני שהוא ייתן לך לבנות עליה בניין.

נוח

שישרוף. כמה שנים יש לו? שנתיים? שלוש? עשר?
כמה שהוא ישרוף, עדיין שווה לי לחכות. בסוף הכל
עובר אלי..

אנטון

למה אתה חושב שזה יעבור אליך?
(מביט בו) מבחינתו אתה מת.

נוח משתהה לרגע, ואז בום סוטר בחוזקה סטירה אדירה לאנטון. אנטון סופג, מביט בו שניה
אבל לא עושה כלום. נוח מכה בו שוב. אנטון רק מתגונן. זה מוציא את נוח כליו. הוא מסתער עליו
אבל אנטון רק סופג.
חוזה יוצאת מחדר השינה עם חלוק לילה, מביטה בהם בשקט, דמעות יורדות מעיניה.

68. פנים. לילה. בית חוה נוח- חדר תינוקות

נוח יושב בחדר התינוקות, מול אחד הרהיטים. לצידו פחית עם נזל, וסמרטוט. הוא יושב כך ומשפשף את הרהיט בריכוז מוחלט במסיר צבע. פורק את האגרסיות מהסצנה הקודמת. חוה מופיעה בפתח החדר מביטה בו שקוע באופן טוטאלי. הוא מביט בה לרגע.

חוה

עזוב את זה נוח. עזוב.

נוח

הצבע הזה זה לא מתאים לכלום.. לא יודע מה עבר לי בראש כשקניתי את זה..

ממשיך בעבודה.. חוה מסתובבת ופונה אל פנים הבית. נוח ממשיך בשלו. הוא שורף את אצבעותיו במסיר צבע, מנקה את הרהיט, זה כואב לו אבל הוא לא מפסיק.

69. פנים. סדנה. יום.

פידלמן ואנטון עובדים על הפסנתר. פידלמן מסביר לו על הגימור.

פידלמן

הגרונד, כל ילד יכול לעשות.. זה לא חכמה גדולה.. הפיניש, זה הסוד, הגרונד של הגרונד.. אני אראה לך...

כאשר לפתע חוה מופיעה בפתח המקום.

חוה

שלום.

השניים מסתובבים מבחינים בה. פידלמן מופתע מאוד. אנטון מנסה לא להראות שהוא נרגש.

פידלמן

שלום..

(מביט בה) את מחפשת את נוח? הוא לא פה..

חוה

לא, הייתי באזור.. סתם קפצתי להגיד שלום. אה. ותודה על העריסה..

פידלמן

לבריאות

אנטון

שלום.

חווה

שלום.

אנטון

פידלמן מלמד אותי לסגור רהיט.. יש לך זמן לקפה?

חווה

תה?

אנטון

תה.. פידלמן, בשבילך?

פידלמן משתהה רגע, מביט בהם לא מאוד מרוצה..

פידלמן

קפה.

אנטון ניגש להכין.. חווה ופידלמן נשארים לשניה לבד. היא מחייכת אליו, טיפה נבוכה. הוא לא מחייך חזרה.
מעבר זמן-

חווה יושבת בסיכול רגלים, שותה את כוס התה שלה ומביטה בפידלמן ואנטון עובדים.

פידלמן

יותר מידי.. אתה חונק אותו..

אנטון

שמתי כמו שאמרת...

פידלמן

אז שים פחות.. אתה חונק אותו ככה..

חווה מתקרבת. אנטון מסביר. פידלמן מביט בה.

אנטון

העץ נושם... יש לו נקבוביות.. עם הפוליטרה אני מגן עליו, אבל אסור לשים יותר מידי אחרת הוא נחנק. מת..

חווה מתקרבת לפסנתר, מבקשת לראות למה הוא מתכוון. והוא מראה לה.

אנטון

תגעיי..

היא נוגעת. גם הוא נוגע. פידלמן מביט בהם.

אנטון

את מרגישה?

חווה מחייכת ומנידה ראשו לשלילה.

פידלמן

תיקף אנחנו סוגרים.

70. חוץ. מחוץ לסדנה. לילה/אפשרי גם יום.

פידלמן ואנטון סוגרים את הסדנה. פידלמן מתכוון ללכת. אנטון לא זז..

אנטון

אני אבוא אחר כך.

פידלמן

לאן אתה הולך?

אנטון

פה, סיבוב..

פידלמן (מאוד לא מרוצה)

מתי תבוא?

אנטון

לא יודע.. אחר כך..

פידלמן מביט בו. מאוד לא מרוצה.

פידלמן

יש לך מפתחות?

אנטון מהנהן. פידלמן משתהה עוד שניה. אנטון עוזב. ממהר.

71. חוץ. רחוב. לילה.

אנטון משיג בריצה את חווה שצועדת ברחוב. היא מבחינה בו, מחייכת כאילו צפתה את בואו, מאטה. הוא צועד לצידה בשתיקה. השעה לא מאוחרת אבל האזור מסחרי וכל החניות כבר סגורות ואין כמעט אנשים ברחוב. חווה נעצרת מול חלון ראווה, אנטון נעצר לידה. היא מביטה ואז הוא מנשק אותה. אוחז בה, לא באלימות אבל עם טיפת כח, תשוקה. היא מתמסרת אליו. הם מתחילים להתחרמן כך ברחוב.. הוא נוגע בבטנה, מכניס ידו מתחת לחולצה.. היא נעצרת. נבוכה.

אנטון

מה?

חווה (נבוכה)

זה לא מפריע לך (הבטן)?

אנטון

להיפך. זה הופך אותך לאלה.. את כמו אלה ככה.
זה.. זה משהו.

היא מביטה בו.. הוא מנסה שוב לנשק אותה אבל היא הודפת אותו מעליה. הוא לא מבין. הוא שוב מנסה והיא שוב הודפת.

אנטון

מה קרה?

חווה

שום דבר אני צריכה לזוז..

אנטון

מה קרה.

חווה

שום דבר.

והולכת משם. הוא מביט בה מתרחקת ואז מתחיל ללכת בכיוונה.. מצטרף אליה היא הולכת מהר יותר. הוא שולח יד לאחוז בה אבל היא מתנערת. הוא מביט בה מתרחקת. צועד לכיוון ההפוך באלימות.

פנים. סדנה. יום. 72

פידלמן אנטון ורמז, מתקן הפסנתרים. מרכיבים את המסגרת החדשה לפסנתר. הם מתקינים את מנגנון הפסנתר, מחברים את המיתרים למסגרת. זו עבודה כירורגית, עדינה במיוחד. עם כל מיתר שהם מחברים, הלחץ על המסגרת עולה. אנטון שקוע כולו בעבודה, שום דבר נוסף אינו קיים עוד בעולם. פידלמן מביט באנטון, הוא מרגיש באינטנסיביות בה אנטון עובד אבל לא ממש יודע איך להגיב לה. במובן מסויים, אנטון כמעט מפחיד אותו.

רמז

היא לא תעמוד בלחץ. היא לא תחזיק.

אנטון (בתקיפות)

היא תחזיק.

פידלמן מביט באנטון.

אנטון (בכעס)

היא תחזיק.

רמז

לא תחזיק.

הם מחברים כעת את המיתר האחרון. הם מזיעים כמו חמורים, מהעבודה הקשה ומהלחץ. המיתר האחרון מתחבר. והמסגרת עומדת בלחץ.

אנטון

לא תחזיק? לא תחזיק? החזיקה.

רמז צוחק, מנשק את אנטון על הראש.. פידלמן מביט באנטון, יש משהו אלים בפניו. אנטון מחבק אותו ופידלמן מתאמץ לחייך.

73. חוץ. מחוץ לסדנה. לילה.

נוח יושב ברכבו החונה מחוץ לסדנה ומביט באביו ובאנטון הם מתארגנים לסגירה. הם משלימים זה את זה בתנועותיהם, כאילו עבדו כך ביחד שנים. נוח לא יכול לעמוד בכך, ונוסע משם.

74. פנים. מסעדה איטלקית. לילה.

פידלמן ואנטון יושבים במסעדה איטלקית קטנה (המסעדה מסצ' 7 בה ישבו מלמוד ונוח בתחילת הסרט) השניים אוכלים מטעמים איטלקים, לוגמים יין אדום.. אנטון מוזג יין. פידלמן מחזיק את הכוס בידו הבריאה.. בוחן אותה. הוא רועד קלות.

אנטון

עוד בקבוק?

פידלמן מהנהן. אנטון מסמן למלצר בתנועת יד להביא עוד בקבוק כמו זה שהתרוקן. פידלמן מביט באנטון. הוא החליט להוציא את זה.

פידלמן

יש דברים שאסור לעשות.

אנטון נעצר, מרים את ראשו מופתע. שתיקה.

פידלמן

עזוב אותה.

אנטון (משהתהה)

בשביל זה הבאת אותי לפה הערב?

שתיקה.

אנטון

אני רוצה אותה.

פידלמן שותק.

אנטון

למה? אתה חושב שהיא לא מסוגלת לאהוב אותי?

אנטון אולי לראשונה בשיחותיו מול פידלמן נשמע שונה. יש לו דיבור "משכיל" יותר. פידלמן בוחן אותו.

פידלמן

היא של מישהו אחר. זה לא טוב. לשניכם.

אנטון משתתק.

פידלמן

אני לא רוצה שתראה אותה יותר.

אנטון (מגחך)

אתה אוסר עליי?

פידלמן

(אין לו מילים. הוא משתתק זמן מה)
תמצא בחורה משלך. מישהי שתוכל לאהוב אותך
בחזרה..

אנטון

היא יכולה.

פידלמן

היא בהריון מהבן שלי...

אנטון

הוא מנסה להרוס אותך.. זה בן? זה חתיכת חרא.

פידלמן חושק את שפתיו. הוא לא יכול לשמוע את המילים האלו ממישהו אחר.

אנטון

אני אוהב אותה, אז למה? למה אסור לי?
 (שתיקה. הוא ממשיך) כי הוא החדיר לתוכה
 לפני כמה חודשים כמה טיפות של איזה נוזל מסריח?
 (שתיקה. הוא ממשיך) אז מה? אין לי בעיה שזה לא
 הילד שלי. שזה לא הדם שלי

שתיקה ארוכה. פידלמן מתלבט עם עצמו, קרוע.

פידלמן

אם לא תעזוב אותה אני אזרוק אותך לכל הרוחות.

אנטון משתתק, הוא בהלם. מגיע מלצר לבוש שחור, עם בקבוק היין הנוסף. הוא מראה לפידלמן את הבקבוק ופידלמן מהנהן. המלצר מתחיל לפתוח את הבקבוק.

מלצר

הכל בסדר רבותי?

אנטון

האוכל שלכם חרא.. והגולף השחור שלך חרא..
 והחיוך על הפרצוף שלך מסריח.. למה הפסקת לחייך?
 (לפידלמן) אל תשאיר לו טיפ.

אנטון קם, חוטף למלצר את בקבוק היין מהיד והולך משם. פידלמן נשאר במקומו טומן את ראשו בשולחן. המלצר המום. אנטון יוצא עם הבקבוק מהמסעדה. צועד ברחוב.

75. פנים. חדר מדרגות. לילה.

אנטון עומד מול דלת דירתם של חוה ונוח, דופק בחוזקה מצלצל בפעמון. אין קול ואין עונה.

אנטון

חוה תפתחי לי בבקשה. חוה.. בבקשה.. חוה.. חוה!!!

אין תגובה. אנטון מפסיק לדפוק, מתחיל לנער את הדלת, מנסה בכח, מכה בה עם כתפו, כפי שראה בסרטים. פעם ועוד פעם. חוה פותחת אותה מבפנים. הם מביטים זה בזה....

אנטון

אני אוהב אותך.

היא מביטה בו.

אנטון

אני אוהב אותך.

חנה

דיי.

אנטון (בתחינה)

אני אוהב אותך..

חנה

דיי, דיי, דיי

היא שולחת יד אל פניו, הוא רוכן לנשק אותה אבל היא לא נותנת לו, היא אוחזת את ראשו מחבקת אותו.. מניחה את ראשו על החזה שלה.. עוטפת אותו בידיה.

חנה

דיי... הכל בסדר.. די.. ששש..

הוא מתקרבל בה יותר ויותר והיא מחבקת אותו חזק יותר ויותר.
אולי קאט ל –

הם יושבים וראשו בחיקה. הם נשארים כך רגע ארוך.. כאשר היא לפתע מרפה את אחיזתה בו. הוא מביט בה, מופתע, פניה מתעוותות בכאב. אנטון מביט בה. היא מחייכת.

76. פנים. אצל הפולני. לילה.

הנער החצי מפגר גורף במגב את המים המלוכלכים. הם מגיעים עד זוג נעליים שחורות שידעו ימים טובים יותר. הנעליים שייכות למרבה ההפתעה לנוח. הוא מרים את רגליו ומניח למים לעבור מתחתן.

פולני (o.s)

דוידצ'קו.. לך הביתה חמוד, תגיד לאמא שאני כבר בא..

נוח היושב לבד מול שולחן, מביט בנער המפגר שמזדרז לסיים את עבודתו. הוא לוגם בירה קרה מכוס גדולה וודקה מכוסית קטנה. עיניו אדומות, פניו עייפות, הוא אבל הוא מכריח את עצמו לשתות, מכלה את כוסית הוודקה ומורה לפולני להביא לו עוד אחת. הפולני ניגש אליו.

הפולני

נוח, לך הביתה.

נוח

בבקשה עוד אחת.

הפולני

בשביל מה זה טוב? תראה אותך...

נוח

עוד אחת אני אומר לך.

הפולני משתהה רגע ואז מוזג לנוח עוד כוסית וודקה.

הפולני

תגמור ותלך הביתה.

נוח שותה. מחחיך פתאום בהקלה מוזרה.

77. פנים. בית פידלמן. לילה.

פידלמן נכנס לדירתו החשוכה. מדליק אור.. מביט סביב. אין איש.

פידלמן

נוח? (ממהר לתקן את עצמו) אנטון!?

נכנס לחדרו של נוח.. מביט בחדר הנוער הריק, חפציו של אנטון לא שם..

78. פנים. סדנה. לילה.

נוח עומד מול הפסנתר בסדנה האפלה. . מוט ברזל בידו. האם הוא יכה בפסנתר? הוא לא מסוגל. הוא משליך אותה על הרצפה. מהכניסה נשמע קולו של פידלמן קורא בשמו של אנטון. נוח עומד בשקט. לא זז.

פידלמן

אנטון?

נוגע בדלת. היא נעולה. מגיע כנראה למסקנה שהמקום ריק. נשמעים צעדי המתרחקים.

79. פנים. רכב נוח. לילה.

נוח יושב ברכבו ובוכה. הנייד שלו, המונח על המושב לידו מתחיל לרטוט ולרטוט. נוח מביט בו.

80. פנים בית חולים. לילה.

נוח רץ במסדרון ארוך בבית החולים.. הוא מגיע אל עמדת קבלה. אחות יושבת שם.

נוח

חווה פידלמן? אני בעלה..

אחות

פידלמן... (מפשפשת בניירות)
עכשיו העלו אותה.. חכה רגע.. אני אבדוק לאיזה חדר.

נוח (לחוצ)

תודה...

הוא נשאר כך רגע, מתנשף, מביט בשעון, מביט בנייד.. ואז מרים ראשו ומבחין באנטון העומד מולו, פחית קולה בידו.

אנטון

אני.. אני רק הבאתי אותה לפה.

נוח אינו מגיב. אנטון מציע לו את הפחית. נוח מניד ראשו לשלילה. אנטון מסביר.

אנטון

היא בקשה.. מיץ ענבים..
(מסביר שוב) היא שכחה את התיק עם הדברים.. בבית..

נוח לוקח את הפחית בשתיקה. אנטון הולך משם. נוח מביט בו מתרחק.

81. חוצ. רחוב תעשייתי. לילה.

פידלמן צועד ברחוב מוזנח בשעת לילה מאוחרת. הוא צועד כך רגע ארוך מביט על המספרים, עובר ליד חצר מוזנחת מלאת זבל.. לפתע מישהו יוצא משם בריצה מבוהלת, כנראה נרקומן, ונתקל בפידלמן בדרך. הנרקומן כמעט נופל אבל ממשיך במנוסתו. פידלמן נבהל, ממשיך ללכת.

82. פנים. חדר. לילה.

פידלמן יושב על קצה מיטה בחלל לא מזוהה. חשוף מאוד. קול המים הזורמים נשמע. פידלמן יושב כך רגע ארוך מבלי לזוז. קול המים נפסק. פידלמן נדרך.. נשמעת דלת הזזה נפתחת ואחר רגע יוצאת משם קלריס. בחלוק מגבת לבן, פאה די זולה לראשה. היא נראית אדם אחר לגמרי. זונה פשוטה.

קלריס

רוצה להתקלח?

אני אגיד לו שיעשה לך את הזמן מרגע שאתה מסיים..

הוא מניד בראשו לשלילה. בקושי יכול לזוז. היא ניגשת אליו, נעמדת מולו.

קלריס

בן כמה אתה? לא חשוב, תוסיף חמישים שקל
ויהיה בסדר..

הוא מהנהן. היא ממתינה. הוא מבין. הוא שולף את ארנקו ונותן לה שטר של חמישים.
היא מחביאה את הכסף במקום שבעל הבית לא יכול להעלות בדעתו – מתחת לכלי האיפור.

קלריס

אני לא עושה אנאלי ולא ביזאר. הוא אמר לך, כן?

פידלמן מהנהן. היא מחייכת אליו. היא מתקרבת אליו ומלטפת את פניו.

קלריס

בא לך משהו מיוחד חמוד? ... אתה רוצה שאני
אמצוץ לך?

הוא אינו עונה. היא מחייכת. היא פושטת את החלוק. היא ערומה לגמרי.

קלריס

אל תהיה לחוץ, הכל יהיה בסדר. (מנסה להרגיע את פידלמן)
אני אעשה שיעמוד לך כמו ילד..

ידה יורדת אט אט מפניו אל חזהו, אל מפשעתו. הוא נרעד. לא יכול לעמוד בזה.

פידלמן

אני השותף של מלמוד.

קלריס

(אחרי השתהות) מי זה?

פידלמן

מקסים מלמוד.. מקס.. הוא גר בדרום העיר, במטלון...
שחום קצת, כזה..כרס, שער שחור, עיניים כחולות,
צוחקות כאלה..

קלריס

לא. לא מכירה.

פידלמן

הוא צילם אותך.

קלריס (משתהה)

מה אתה רוצה ממני?

פידלמן

הוא מת.

קלריס

מה זה קשור אליי?

פידלמן

את הבן אדם האחרון שראה אותו בחיים.
הוא היה שותף שלי. 40 שנה.

קלריס אינה עונה. הוא מביט בה. שתיקה.

קלריס

אתה רוצה לשכב איתי היום או מה?

היא לובשת את החלוק.

קלריס

אז יאללה, לך..

פידלמן

חכי רגע..

קלריס

יש לי פה לחצן, אם אתה לא
הולך אני מצלצלת ויבואו להעיף אותך..

הוא אינו זז. היא ניגשת ללחוץ על הלחצן. הוא שולף מארנקו שטר של מאה. היא נעצרת.

קלריס

מה אתה רוצה ממני? לא יודעת מי זה החבר שלך..

הוא שולף עוד שטר, מצרף לקודמו ועומד ככה מושיט לעברה את שני השטרות. היא משתהה רגע ארוך, מביטה בו, בוחנת. לבסוף היא לוקחת את השטרות בתנועה מהירה ומכניסה אותם לערכת האיפור. שתיקה. היא מורה על חפיסת הסיגריות שלו. הוא מיד נותן לה אחת. היא מהנהנת. היא מתיישבת על המיטה, כי זה המקום היחיד. הוא שולף מצית, מושיט לעברה את הלהבה. היא מופתעת, שואפת. שתיקה. היא פונה אליו שוב, אבל הטון שלה שונה, רך.

קלריס

החבר שלך הזה... מה אתה רוצה לדעת עליו?

פידלמן

היית באה אליו הרבה?

קלריס

פעם בשבוע.. לפעמים יותר.

פידלמן

ממתי.. אתם?

קלריס

כמה שנים. ארבע חמש.. היתה לו קודם מישהי,
אבל נמאס לו ממנה.. הוא רצה מישהי שאפשר לדבר..

פידלמן

ובפעם האחרונה.. מה.. מה היה?

קלריס

רגיל. הוא היה עייף... שם מהתקליטים שלו.. הוא
אמר משהו על הבן שלו..

פידלמו קופא. קולה ממשיך.

קלריס (o.s)

הצליח במשרד או משהו.. כל פעם הוא אמר עליו משהו.
(פאזזה) אתה בסדר? שלא.. גם אתה..

פידלמן מהנהן בקושי. קולה ממשיך.

קלאריס (o.s)

ואז התחלנו.. הוא רצה שאני אמצוץ לו.. בזמן האחרון
הוא העדיף מציצות.. פחות עבודה.. בשבילו. התחלתי..
ואז הוא.. זהו. זה קרה די מהר. לא חושבת שכאב
לו בכלל.. תוך רגע הוא היה מת..

הוא מביט בה, ואז נוגע בה בעדינות. היא לא זזה.

קלריס

זה יצא חרא.

פידלמן

(חייב להגיד משהו) הוא היה.. הוא היה מתייחס
אלייך יפה.

קלאריס

יותר יפה מבעל. פעם הוא הלווה לי כסף אפילו. ולא רצה
חזרה. באמת.

פידלמן

הוא אהב אותך.

קלאריס

מאוד.

פידלמן

כן.

קלאריס

אז מה, אתם 40 שנה הייתם ביחד?

פידלמן

כן..

שתיקה.

קלאריס

הוא היה האחרון שלי..

(הוא לא מבין. היא מסבירה)

האחרון שהיה מבקש אותי בטלפון. מאז אני פה.

סוג של ייאוש נופל על פידלמן. הוא שוקע לתוך הכורסא.

קלאריס

רוצה? יש לך עוד זמן..

פידלמן מניד ראשו לשלילה, נופלת עליו עייפות גדולה. הוא קם במאמץ.

קלאריס

אתה יכול לבקש אותי בטלפון..

שתיקה

קלאריס

אתה נשוי?

פידלמן

אשתי מתה. מזמן.

קלאריס

אז אפשר אצלך בבית.

שתיקה.

פידלמן	אני מצטער
קלאריס	על מה?
פידלמן	על הכל.

83. פנים. לילה. אצל הפולני

פידלמן יושב לבדו במקום של הפולני ולוגם בירה. פניו קפואות. יש שם להקה צעירה שמנגנת מוסיקה זועמת אבל לירית- ביצוע רוקיסטי לשיר הנאהבים הזקנים של ברל. הפולני שדרג את המקום, ואכן נוספו שם שולחנות עם חבר'ה צעירים יושבים. פידלמן, בודד מול שולחנו, לצדו כוס ריקה. הפולני ניגש אליו.

פולני

טובים הם, הה? ימי חמישי... זה טוב לביזנס..

הפולני אוסף את כוסו של פידלמן. היכן שעמדה הכוס נחשף עתה (מתחת למשטח הפלסטיק השקוף) הצילום הישן שפידלמן נתן לפולני. הצילום בו אשתו של פידלמן עומדת בין פידלמן למלמוד, חבוקה על ידי פידלמן אך מביטה למלמוד. מסביב למשולש הזה משורטט עיגול עדין שהשאירה אחריה כוס הבירה של פידלמן על הפלסטיק השקוף, המדגיש את הדרמה שבתמונה. פידלמן מביט בצילום הישן. ואז, הוא שולח אצבע ומוחה את העיגול. באיטיות ובדייקנות. היד לא רועדת לו. הוא מרים את האצבע. מביט בה. חיוך עולה על פניו. ואז הוא מסיט את המאפרה על השולחן כך שהיא מסתירה את מלמוד מהתמונה. נותרים רק הוא ואשתו. בלי זכר למלמוד. הוא מביט בתמונה. מחייך. אולי גם מוחה דמעה.

נער

בקשה אדון פידלמן.. על חשבון הבית..

הפרצוף של הנער המפגר זוהר מאושר. הוא מביט במוזיקאים המנגנים. פידלמן מביט בו. חיוך עולה על פניו של פידלמן, לראשונה תחושה של רוך, הקלה..

84. פנים. סדנה. יום.

פידלמן פותח סדנא. אנטון כבר שם. מרופט לחלוטין. הוא ישן שם. פידלמן נכנס מבלי להגיד דבר.

אנטון

מזל טוב.. מגיע לך מזל טוב..

פידלמן מסתכל עליו.

אנטון

קפה?

פידלמן מהנהן. אנטון ניגש להכין.

85. פנים. יום. מאוחר יותר בסדנא

שוט ארוך מאוד ודומם של פידלמן ואנטון יושבים ושותים קפה ומעשנים סיגריה. שתיקה ארוכה מאוד. הסדנה ריקה כמעט לחלוטין. כסא ישן או שניים, גרוטאה מתפוררת והפסנתר. בוהק ומלכותי אבל עדיין צנוע. פידלמן מביט בו מהורהר.

פידלמן

אני אלך עוד מעט.. לבית חולים..

אנטון מהנהן. שתיקה.

ילד ואמא מציצים פנימה. או יותר נכון הילד עומד ומסרב לזוז גם כשהאם מושכת אותו. הילד, כהה, כבן 8, לבוש במכנסיים מעט גדולות ממידתו, לבוש מיושן משהו. האמא בחוסר טעם בבגדים זולים. הילד מצביע על הפסנתר. יש דו שיח ביניהם. ויכוח. פידלמן מביט לעברם.

ילד

אז תשאלי כמה. נו. מה אכפת לך.

אמא

זה פסנתר ישן, מה אתה צריך פסנתר כזה..

ילד

תשאלי..נו.

אמא

יש לך את הפסנתר במתנ"ס..

ילד

אני רוצה להתאמן גם בבית..

אמא

די. זה לא מתאים. החודש זה לא מתאים

ילד

נו, אמא תשאלי רק.

עצבנית היא נכנסת פנימה והילד עימה. היא ניגשת לפידלמן.

אמא

סלח לי, כמה זה הפסנתר הזה?

פידלמן

(חושב קצת) אלף שקל..

אנטון מביט בו מופתע לחלוטין. הילד מושך לה בשרוול אומר "אמא". היא מהסה אותו, היא מתלבטת, אבל זה מחיר גבוה מידי.

אמא
אתה יכול לעשות לנו מחיר?

פידלמן
תשע מאות. מחיר אחרון. צ'ק או מזומן.

הבן מביט בה. היא מתלבטת. נאבקת במבט המתחנן של הילד.

אמא
מה אני יגיד לאבא?
טוב, תבדוק.. תנגן משהו.. תראה אם הוא בסדר

הילד מביט בפידלמן שמהנהן. הילד ניגש ומנגן על הפסנתר. פניו מרוכזים. הנגינה שלו שמימית. אנטון קם, מכבה את הסגריה. הוא מביט בפידלמן. זה אינו משיב לו מבט. אנטון אוסף את מעילו ויוצא משם.. רק עכשיו פידלמן מסיט מבטו אל עבר אנטון המתרחק. הילד ממשיך לנגן. פניו מרוכזים. הנגינה מעט מקוטעת אבל מלאת רגש.

86. יום. בית חולים. יום.

תינוקות. בעוד נגינת הפסנתר מהסצנה הקודמת שמשכת, השוט חולף על פני עריסות עם תינוקות בבית החולים. כולם דומים. לבסוף הוא נעצר על תינוק מסוים. אחרי זמן מה, נכנסות ידיים לפריים. ידיו של נח המרים את התינוק.

נח
רוצה להחזיק?

פידלמן משתהה ומהנהן. נח מעביר לו את התינוק. שני הגברים מעט מסורבלים וחוששים והעברת התינוק הופכת למעין חיבוק ביניהם. לבסוף פידלמן אווז בתינוק לבדו. פידלמן נוגע בו ברכות בידיו הקשות.

נח
דומה לך..

פידלמן מציץ לרגע בנוח ואז חוזר לתינוק, מחבק אותו בעדינות ממלמל באוזניו מילים.. לוחש לו. נוח מביט בו.